

TF

1
1978

INNHold:

Leder: Oppgavene til våren.	2.
Frigjør kreftene til massearbeid!	5.
Svar på kritikk av SKAU.	6.
Om distribusjonen av TF.	8.
Det er skadelig at beretninga ikke har kommet!	10.
Om landsmøte beretninga.	10.
Svar på kritikk fra BU i forrige nr.	11.
Sjølkritikk for arbeidet med overføringer av medl.	15.
Om hovedparolene 1.mai.	16.
Kvinnene og 1.mai.	17.
Fram for store og mange 8.mars tog!	19.
Noen erfaringer fra 8.marsarbeid blant unge jenter.	22.
Foran årsmøtene i foreninger og klubber.	24.
Viktige prinsipper i redigeringen av KK.	26.
Intervju om studier.	29.
Obligatoriske studier.	32.
Sommerleir temaer.	32.
Fem spørsmål om valget.	33
Noen synspunkter på valgkampen.	33.
Hva oppnådde vi ved valget ??	35.
Kan den borgerlige hæren føre en rett-	
hæren føre en rettferdig krig ?	38.
Vietnam - revisjonismen på frammarsj.	41.
Endringer i vårplanen til NKS.	46.

Leder: OPPGAVENE TIL VÅREN

VI MÅ GJØRE RU OG NKS TIL STERKE REDSKAPER I PARTIETS UNGDOMSPOLITIKK

FOLK UTAFOR PARTIET MÅ GJØRE EN MYE STØRRE DEL AV ARBEIDET VÅRT!

Vi vil her ta opp to spørsmål. For det første, hvordan skal ungdomskampanjen drives videre, og for det andre, hvordan skal vi kombinere fortsatt innsats rundt de store oppgavene på årsplanen med de store oppgavene som melder seg i massearbeidet utover våren. Dette er viktige spørsmål for hele partiet i tida framover. Vi vil her legge fram noen synspunkter som vi fremmer for redaksjonens egen regning.

Vi har oppnådd en rekke viktige resultater i ungdomskampanjen så langt. Vi er et stykke på vei til å utarbeide en revolusjonær ungdomspolitik og vi har fått testa mange av parolene våre i massekamp blant ungdommen. Men vi har gjort langt mindre for å gjøre RU og NKS til sterke redskaper for partiets ungdomspolitik. Vi har tre måneder igjen av kampanjefasen av årsplanen og det fins en tendens til at ungdomskampanjen er kommet inn i ei bakevje. Ungdomskampanjen står dermed i fare for å ikke gi varige resultater i form av kraftig styrka ungdomsforbund.

Samtidig melder det seg store og viktige oppgaver i massekampen: 8. mars, 1. mai, tariffoppgjøret, årsmøtene i fagbevegelsen, som i verste fall vil kunne «knu-se» ungdomskampanjen mellom seg.

Dersom vi ikke kommer fram til et riktig svar på hvordan ungdomskampanjen skal føres videre og hvordan forholdet mellom oppgavene skal være, kan vi risikere at vi ved avslutninga av årsplanen må oppsummere at vi ikke har løst hovedoppgava. Derfor er det nødvendig at hele partiet tar svært alvorlig på disse spørsmålene framover.

Det overordna spørsmålet i ungdomskampanjen er etter vår mening nå å *arbeide for å styrke ungdomsforbundene*. Hvilke oppgaver stiller dette oss overfor? Vi vil her peke på noen sånne oppgaver.

– Verve nye medlemmer til ungdomsforbunda. Dette er ei oppgave for partiet. Det hjelper oss ikke noe å tru at kamper og aksjoner blant ungdommen gjør at ungdomsforbunda våre vokser av seg sjøl, uten at vi gjør noe særskilt for å verve. På den andre sida er det svært lett å verve ungdom som deltar i sånne aksjoner. Men det må gjøres.

– Vi må komme bedre inn på skolene. Det er ei oppgave for partiet å bidra til at RU får flere medlemmer på ungdomsskoler, yrkesskoler og gymnas. Dette er viktig for å styrke RU.

– Vi må hjelpe RU med å endre stilen i RU. De problemene som ble påpekt eksisterte i RU tidlig i høst, fins fortsatt i stort monn. RU har fortsatt mange steder alt for mange møter og har ikke funnet fram til den stilen som må prege et bredt kommunistisk ungdomsforbund. Dette trenger de hjelp til og det er partiets sak.

– Vi må hjelpe RU med taktikken i samband med årsmøtene i skoleorganisasjonene i slutten av februar/begynnelsen av mars. Der RU-kameratene mangler politiske kunnskaper til å argumentere godt, må vi hjelpe dem med dette.

Alle former for kommandering, «kommisering», beskjeder eller forsøk på å ta over ledelsen vil være til stor skade i arbeidet med å hjelpe ungdomsforbunda. Det er ikke på denne måten vi må gripe problemet an. De kameratene som jobber med RU må vise gjennom sitt eget personlige eksempel hvordan sakene skal gjøres.

La oss si at partikameratene mener at RU burde delta i det lokale idrettslaget. Det er da ingen vits i å si dette til dem eller pålegge dem dette for så seinere å oppsummere at «de deltar fortsatt ikke i idrettslaget, enda vi sa det til dem». Istedet bør partikameratene sjøl gå på treninga sammen med RU-kameratene.

Ved starten av kampanjen ble det lagt vekt på at partiet måtte jobbe sammen med RU og dette er mange plasser langt fra godt nok fulgt opp. Dette må vi endre.

At vi legger hovedvekta på å hjelpe ungdomsforbunda betyr langt ifra at vi har løst spørsmålet om å utarbeide en revolusjonær ungdomspolitik og er fornøyd med det vi har oppnådd i massekampen blant ungdommen. Det vi mener er at vi har oppnådd større resultater her, ikke at det ikke fortsatt fins viktige uløste spørsmål når det gjelder linja og mye ugjort i ungdomskampen. Dette vil fortsatt være viktige oppgaver i kampanjen. Ungdomskampanjen er også tatt opp i ungdomsbilaget til dette TF.

Hvordan skal vi så se på det forholdsvis store antallet oppgaver i vår?

For det første må vi holde fast på hovedoppgava – ungdomskampanjen. De kameratene som jobber særskilt med den bør så langt som råd få lov til å fortsette å konsentrere seg om ungdomsarbeidet. Vi har fortsatt store uløste oppgaver, som vi har pekt på.

For det andre må vi holde fast på anti-byråkrati-kampanjen. Etter at kampanjen ble starta er det blitt mer kritikk og sjølkritikk i partiet, vi kan vise til en god del resultater når det gjelder å forbedre kaderpolitikken og masselinja innad i partiet og har begynt å innføre noen nye arbeidsmetoder.

Dersom dette ikke nå raskt fører til og forenes med at vi blir istand til å drive mer massearbeid og blir bedre til å jobbe sammen med folk utafor partiet, får

denne høyna indre aktiviteten uvegerlig noe komisk over seg! Byråkratismen er grunnleggende en arbeidsstil som skiller oss fra massene. Uten at vi bedrer masselinja vår utad kan vi ikke snakke om at vi har oppnådd noen viktige resultater av kampanjen. Kampanjen tas også opp i en artikkel av et medlem av SK i dette nummeret av TF.

For det tredje må flere folk utafør partiet gjøre en større del av jobben. Der som vi ikke slipper massene til i arbeidet vil vi helt sikkert komme til kort.

Ta som eksempel KK-kampanjen, som nå går dårlig. Vi kan ikke regne med at det vil være mulig for partiet som er vel så bra til å verve abonnenter som mange kamerater i partiet. Hvorfor ikke slippe dem til?

For det fjerde må laga prioritere arbeidet sitt hardhendt og ta et fast grep om det som er viktigst. Det er et faktum at ikke noe lag har krefter til å løse ei lang rekke oppgaver på samme tid. Det er et faktum at en god del lag har flere oppgaver enn de har medlemmer.

Ta f.eks. et arbeidsplasslag, som skal jobbe med årsmøtet i klubben, tariffoppgjøret, som driver ungdomsarbeid, som skal jobbe med 8. mars og 1. mai, som driver en studiesirkel og som i tillegg skal selge KK og som har fem medlemmer. Det er lett å se at disse kameratene må gjøre ei hard prioritering av arbeidet men det kan være verre for disse kameratene sjøl å løse dette. Derfor må de ta svært alvorlig på sjøl å prioritere arbeidet sitt riktig.

Hverken laga eller partiet er tjent med at laga sprer kreftene sine på mange områder. Dersom laget mener at det er oppgaver det er umulig for dem å løse, er det bedre å prioritere dem ned enn at ingen oppgaver blir løst godt.

For det femte må vi gripe an 1. mai-arbeidet riktig. Viss vi ikke trekker folk utafør partiet med i arbeidet helt fra starten av slipper dem til i arbeidet i 1. maikomiteene, viss vi ikke klarer å bygge opp en virkelig front med et virkelig demokrati og en egen aktivitet, vil 1. mai raskt bli ei oppgave som kveler alt annet parti-arbeid, og vi vil heller ikke klare å få særlig framgang.

Dette betyr også at vi må gripe an ungdomsmobiliseringa riktig på et tidlig tidspunkt. Erfaringene fra ifjor sier at ungdom som er eller har vært i aksjon lett lar seg mobilisere 1. mai. Om vi klarer å øke ungdomsseksjonene kraftig vil aleine ha stor betydning for resultatet 1. mai. Samtidig vil dette også være en viktig målestokk for om vi har oppnådd resultater av ungdomskampanjen.

Redaksjonen

FRIGJØR KREFTENE TIL MASSEARBEID!

Kampen mot byråkratisk ideologi og arbeidsstil i partiet fører etter hvert til en del bra resultater. Samtidig finnes det viktige mangler og feil i kampanjen. Hva er bra og hva er dårlig? Jeg skal ikke prøve meg på ei fullstendig oppsummering. Langt i fra. Men jeg skal peke på noen bra og noen dårlige sider ved kampanjen så langt.

BRA RESULTATER:

det er blitt lettere å kritisere ledende organer på forskjellige nivåer. Det finnes flere eksempler på reell sjølvkritikk.

- det er gjennomført arbeidsdeling de fleste stedene. I alle fall er kameratene opptatt av problemet, og jobber med det.

det finnes mange eksempler på bra kaderpolitikk. En del kamerater som har blitt utsatt for feilaktige »harde slag« tidligere. I mange tilfeller har avdelingsstyrene og andre satt mye krefter inn på å rette opp feila, ofte med godt resultat.

- sympatisørene blir tatt bedre vare på.

- det er lettere å få skriftlig svar på henvendelser enn tidligere, stort sett.

- på flere årsmøter har det kommet opp mye og riktig kritikk av DSenes metoder for ledelse.

SVAKHETER

Det er tre mål i kampanjen Bedre masselinje utad, bedre masselinje innad, og bedre sikkerheten.

Hittil er det gjort en del for å bedre masselinja innad (bedre kaderbehandling, mer kritikk og sjølvkritikk, ol). Men det er gjort lite for å bedre på sikkerheten, og tatt få initiativ for å bedre på masselinja utad, i forholdet mellom partiet og massene.

Det er partiets ledelse sentralt som må bære ansvaret for at vi har kommet kort på disse områdene. Vi må også bære ansvaret for at nye og riktige metoder for ledelse er lite utvikla, og at vi ikke evner å lede gjennom framskredne eksempler i propagandaen og ellers. Oppgavene er ikke blitt færre i det siste halvåret, snarere flere. Skal vi evne å løse dette, må kampen mot byråkratiske metoder for ledelse fra partiledelsen styrkes. Kampen for å utvikle metoder for ledelse for (å sette massene i bevegelse for å løse alle de oppgavene som er både massenes og partiets problemer, **det** trur jeg er det sentrale problemet i tida framover.

I tida framover mener jeg vi må holde fast på et uhyre sentralt mål i hele kampanjen. å frigjøre krefter for massearbeid. Det hjelper lite å bedre litt på de indre forholda i partiet dersom dette ikke har som mål og fører til at partiet styrker kontakten med massene.

Derfor vil jeg påstå at det er særlig fire ting som må oppta oss alle i tida framover:

1) Vi må innrette kampanjen sterkere på å drive arbeid blant massene. Alle oppgavene som hindrer oss fra å drive massearbeid, må vi vurdere nøye: Er de nødvendige? Kan vi skjære ned på antallet?

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

2) Vi må se en gang til på arbeidsdelinga. Har vi gjort en steinhard prioritering av kreftene sånn at de viktigste oppgavene i årsplanen kan løses? Eller har vi »delegert bort» de viktigste oppgavene til noen få kamerater, mens resten fortsetter som før, og mange med interne oppgaver uten kontakt med massene? Det er den steinharde prioriteringa av de viktigste oppgavene vi må fram til.

3) Styrene må være politisk ledende også mellom møtene, ikke bare en møteledelse. Styrene må bruke mesteparten av kreftene på å lede laget og de enkelte kameratene politisk utafør møtene. Møtene er viktige nok om de er gode, men utgjør bare en liten del av styrenes politiske arbeid.

4) Vi må slippe massene til! Vi gjør fortsatt alt for mye aleine, stoler ikke på massene. Oppgavene blir flere, og desto raskere begynner vi å løpe - nok en gang. Her må vi virkelig vende et blad. I alt arbeidet vi driver - fra ungdomsaksjoner til 1 mai til KK-arbeid - må massene slippe til og få ansvar på en helt annen måte enn tilfellet er i dag.

Det finnes mange andre svakheter i kampanjen, men disse fire punktene trur jeg er viktige å merke seg akkurat nå. Klarer vi ikke å løse spørsmålet om massearbeidet, blir kampanjen et slag i tomme lufta.

En ting til slutt, jeg oppfordrer dere til å sende inn eksempler på bra arbeid i anti-byråkratisk kampanjen. Vi trenger alle modeller, mønstre, for eksempel på åssen et lag med store problemer klarer å løse dem (»lær av Tachai»).

SK-medlem.

SVAR PÅ KRITIKK AV SKAU

I forrige nummer av TF ble det tatt inn to kritikker av SKAU som kom like før dead-line, og der svar følgelig uesto til dette nummeret. I det følgende kommer svar på disse to kritikkene. (Se desember-TF, s. 15 og 16.)

SVAR PÅ:

«KRITIKK AV SKAU FOR BYRÅKRATISK LEIING»

fra Fredrik (Før styret i avdelinga.)

Kritikken av at laget ikke har fått TF når de skulle er rett. Dere er heller ikke aleine om å ha grunn til å klage på dette. Tvert om har det vært helt vanlig at TF er kommet til mange lag svært forsinka i hele høst og en god del tilfeller av at enkelte nummere er sendt først etter hardnakka purring fra laga.

Som resultat av mange klager og purringer fra laga har SKAU avslørt grove feil i arbeidet med distribueringa av TF. Det er her nødvendig for oss å markere at den kameraten som vi har satt ned til å stå for dette arbeidet må ta et stort ansvar for disse feila. Denne kameraten har også sjøl vanskeliggjort ei oppklaring av feila. Kameraten gjør sjølkritikk

for sin rolle i dette nummeret av TF. Som resultat av kritikken håper vi at vi nå har utrydda dette forholdet.

Kritikken av SKAU for seindrektighet i å besvare henvendelser er riktig i konkrete tilfellene dere oppgir. Unanse om dette skyldes at henvendelsene kommer seint til SKAU eller at vi har brukta lovlig lang tid på å behandle dem og svare, så blir resultatet for laget det samme. Uansett setter dette fingeren på at vi fortsatt ikke har løst spørsmålet om rask behandling av henvendelser fra laga, sjøl om stort sett alle henvendelser nå blir besvart.

Kritikken av sein innkalling til domskonferansen er rett. Innkalling

ungdomskonferansen skjedde generelt lovlig seint og dette skyldes først og fremst at de kameratene som hadde ansvaret for arrangementet begynte forberedelsene for seint. I tillegg ble innkallinga deres også gjenstand for ekstra rot og sommel fra disse kameratenes side.

Kritikken av SKAU for dårlig kjennskap til forholda i laga er rett. Dette er et allment problem som vi tar opp i den sjølkritikken SKAU la fram i oktober. Sjøl om dette er bedra noe, er problemet langt fra løst og kritikken deres er svært nyttig for oss.

De forholda dere tar opp har heller ikke vært noe særtilfelle for deres lag, som dere sjøl antyder. Overfor mange av de laga som ledes direkte av sentralkomiteen er situasjonen tilsvarende. Kontak-

ten med laga er for sjelden. Ofte er det forskjellige folk som besøker laga fra gang til gang, sånn at de ikke får mulighet til å bli grundig kjent med forholda på plassen. Endelig er kontakten alt for mye prega av «utkjør» til laga, mens laga ikkje blir gitt tilsvarende mulighet til å ta opp sine problemer. Dette fører naturligvis til at SKAU's kjennskap til de lokale forholda blir for dårlig.

Endelig har seinere diskusjon med lagsstyret gitt oss viktige impulser til hvordan vi skal rette på disse forholda. Vi oppfordrer lagsstyret og også andre partilag til å følge oss nøye i tida framover, sånn at vi kan forsikre oss at vår kontakt med og kunnskap om laga blir virkelig forbedra!

På oppdrag av SKAU
Andy

SVAR PÅ: «KRITIKK AV SK» fra Partilag

«For mange direktiv tar ikke utgangspunkt i de lokale forholda».

Vi er enige i kritikken. I årsplanen slås det fast at det er nødvendig å skjære ned på antallet oppgaver som pålegges laga, gi bedre begrunnelse og rettleiing. Trass i dette har SKAU sendt ut noen direktiver uten begrunnelse og gitt oppgaver til en del lag uten å si hvordan de skal prioriteres.

For laget deres gjelder at dere er pålagt flere oppgaver enn lag på plasser der partiet er organisatorisk sterkere enn hos dere. Dette er en byråkratisk feil som kommer av at vi fortsatt ikke har tenkt godt nok over hvordan arbeidet på plassen konkret ser ut og at vi har for dårlig kjennskap til de lokale forholda.

«'Hjelp' fra høyere hold blir ikke tilpassa lokale forhold.»

Vi er enige i kritikken. I kontakten med laga legges det for stor vekt på å

«kjøre ut» linjer og direktiver og for liten vekt på å sette av tid til å diskutere de lokale forholda og problemene. Dette gjør at vi både blir for dårlige til å ta de lokale forholda med i regninga når direktiver utarbeides og til å gi anvisninger om hvordan direktiv skal settes ut i livet.

«Det må foretas ei arbeidsdeling på landsbasis».

Arbeidsdeling mellom laga er også en av de oppgavene vi påla oss sjøl å løse i årsplan-vedtaket. I løpet av høsten har vi gjennomført arbeidsdeling mellom laga når det gjelder noen oppgaver. KK-kampanjen er et eksempel. Same-arbeidet er et annet. Dette er naturligvis framskritt, men fortsatt er det mye ugjørt her. Her er det først og fremst nødvendig at vi får bedre kunnskaper om situasjonen i laga for å kunne vurde-re hvilke oppgaver som det er riktig å pålegge hvert lag. Det er her betegnen-

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

de for hvor kort vi er kommet at vi overfor deres lag har gitt direktiv både om å delta for fullt i KK-kampanjen samtidig som dere er blitt pålagt å prioritere same-arbeidet høyt. Etter at dette ble kritisert av laget viste det seg da også raskt at det var nødvendig å endre på dette.

«Direktiver og kampanjer blir mangelfullt oppsummert».

Vi er enige i kritikken. I samband med årsplanen har vi tatt konsekvensen av dette ved å sette av en egen fase i planen til oppsummering. I øyeblikket jobber vi med å oppsummere stortingsvalget, der det er kommet inn mye verdifull kritikk og viktige materiale fra mange partiorganisasjoner. Dette tyder på at vi er på rett vei. Samtidig er det fortsatt et viktig uløst problem at vi ikke gjør «grundige undersøkelser etter at direktiv blir

sendt ut». Fortsatt må vi jobbe hardt for å tilegne oss den arbeidsstilen som Mao anviser, med å delta djupt og personlig i gjennomføringa av partioppgavene for å vinne personlig erfaring. Denne kritikken må vi ta inn over oss.

«Kadrene blir ikke tatt godt nok vare på».

Vi har gjort en god del for å propagere riktige linjer for behandling av kader. Kamerater i og under SKAU har også i en god del tilfeller personlig deltatt i å bringe opp og korrigere grove tilfeller av «harde slag», undertrykking og trakassering av kamerater i partiet. Men fortsatt rammer kritikken deres, og vil fortsatt gjøre så lenge vi ikke har gjort fullstendig opp med feila i måten vi leder partiet på. Vi er uenige i kritikken.

På oppdrag av SKAU

Andy

Om distribusjonen av TF: SJØLKRIKK FRÅ DISTRIBUTJONSANSVARLEG

Distribusjonen av det interne medlemsbladet vårt har i lengre tid dels vore dårleg. Mange avdelingar har kritisert for sein distribusjon, for ikkje å ha fått einskildnummer, det finst jamvel døme på avdeling som har vorte utelate i lenger tid eller har fått to nummer i slengen. Mange av desse kritikane har vorte reist gong på gong.

Underteikna er satt ned av SKAU til å stå for dette arbeidet. Det er han som ber det direkte ansvaret og som har kunnskapen om korleis arbeidet går. Ållment har SK vore i god tru så lenge ansvarleg ikkje rapporterte noko anna. SK har teke initiativ når det har vore

grunnlag for det. SK har tidlegare med grunnlag i kritikk pålagt distribusjonen å skjerpe rutina og pålagt frist for avslutta utsending. Dette retta opp distribusjonen mellombels, men seinare er dette endra. Til dømes er fristen SKAU har satt for avslutning av utsending broten jamnt i lengre tid. SK tok og initiativ på ettersumaren og i haust med bakgrunn i rapportar og kritikk og kravde rapport og oppklåring. Distribusjonsansvarleg handsama dette på eit overflatisk grunnlag og forhala og saboterte tiltak og utbedd oppklåring. I røynda var dette å neglisjere partikameratane og partileinga til eigen bate, sånn at det

gjekk mange veker før det vart mogleg for partileinga å få kunnskap om tilhøva i distribusjonsarbeidet.

Bladet er i dag ein viktig måte for SK til å markere partilinja i arbeidet vårt. Det er og einaste høvet kameratane har til å dra nytte av den kollektive diskusjonen i partiet. I høst har TF brakt sær viktige artiklar om årsplanen og viktige direktiv har vore distriburt saman med TF. Når dette ikkje har kome, har det gjort byrjinga av årsplanen vår svært vanskeleg. I røynda er dette å sette delar av partiet utanfor partiplanane.

Å ikkje få lova sentrale dokument og materiale om offentleggjorde kampanjar har gjeve avdelingar og kameratar god grunn til å tvile på korleis partiet fungerer. Det har gjeve grunn for å lure på korleis arbeidet åt kameratane vert verdsett og kan ha råka tiltrua til SKs evne til å leie partiet. Serskilt alvorleg vert det når kritikk ikkje ber resultat i ei tid då heile partiet er mobilisert til kritikk og kamp mot byråkrati.

Distribusjonen har laga ei rutine som skal hindre slike feil som vi har sett. Men denne rutina er ikkje meir verd enn innsatsen i arbeidet. Det er slurva med arbeidet og ikkje minst med kontrollåt-

gjerdene. Dei har vorte byråkratisk og formelle og difor har utelating og glepp ha kunna hende. Vidare er ytre omstendene som store mengder, liten kapasitet og ulike andre vanskar vorte nytta som grunn til at arbeidet vart seinka. Ved ikkje å rapportere slike tilhøve på skikkeleg vis har distribusjonsansvarleg gravd seg ned i vanskaner og avskore SK frå å gripe inn med hjelp og tiltak. Det er nok eit døme på å sette eigen bate føre saka. Dette er døme på stor omtanke for eigen person, liberal haldning til eigne feil og ingen omtanke for dei feila råkar. Det er borgarleg liberalisme som ikkje høyrer heime hjå kommunistar.

Vidare er denne liberalismen para med borgarleg byråkratisk arbeidsstil med formalisme og slurv og vern om eige område. Døme på dette finst i overflatisk avvising av mogelege feil på tross av at rapportar skulle syne det motsette. Distribusjonsansvarleg må oppsummere å ha avla liberalisme og byråkrati som har skada partiet. Vidare å ha verna denne ideologien og stilen mot kritikk frå kameratane og SKAU. Slikt kan ikkje akseptrast korkje i dette arbeidet eller nokon annan stad.

Distribusjonsansvarleg

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

DET ER SKADELIG AT BERETNINGA IKKE ER KOMMET!

Et år etter landsmøtet er enda ikke beretninga som ble vedtatt på landsmøtet utgitt, verken internt eller eksternt. I september TF tar SKAU sjølkritikk for dette. Avviket her er såpass grovt at jeg gjerne skulle sett en grundigere sjølkritikk, selv om jeg forøvrig godtar SKAUs forklaring på utsettelsen: For det første dårlig forståelse for betydninga av å få ut beretninga raskt og for det *andre* mer krevende bearbeidinger og omskrivninger enn prinsipp-program/vedtekter krevde.

Den viktigste skaden ved utsettelsen er sjølsagt at ikke partimedlemmene raskt har kunnet sette seg inn i de oppsummeringer landsmøtet gjorde av perioden, dermed har utsettelsen brutt med Maos tese om betydninga av at historiske erfaringer må oppsummeres med *leve* den revolusjonære bevegelsen. I tillegg mener jeg at utsettelsen bærer i

seg en annen fare, nemlig at de bearbeidinger og omskrivninger som foretas går utover det landsmøtet fastslo. Når beretningas endelige utforming først klaggjøres ett år etter landsmøtet er det vanskelig å hindre at det skjer en videreutvikling av beretninga særlig i lys av alt det som skjer i den revolusjonære bevegelsen i verden og i Norge i løpet av ett år. Jeg antyder ikke at SK i den videre bearbeiding av beretninga ikke lojalt har prøvd å følge opp landsmøtets pålegg, men jeg mener det er idealisme å påstå at den endelige utforming som foretas ett år etterpå ikke på noe punkt går utover landmøtets retningslinjer. Dette må også SKAU være klar over når de oppsummerer skadevirkningene ved en så stor utsettelse av et dokument som beretninga.

Kroa

OM LANDSMØTE— BERETNINGA

For det første er det nødvendig å understreke hvem som har vedtatt hva om beretninga

1. Landsmøtet vedtok beretninga med en del merknader om saker som skulle

omskrives og innarbeides. Vedtaket utgjør et klart direktiv til sentral komiteen for arbeidet med beretninga. I etterarbeidet har sentralkomiteen holdt seg til disse retningslinjene og ikke gjort en-

dringer for egen regning.

2. Landsmøtet vedtok ingenting om når og hvordan beretninga eventuelt skulle offentliggjøres. Vedtaket om offentliggjøring av beretninga blei gjort av sentralkomiteen, etter landsmøtet. Det er dette vedtaket vi viser til når vi gjør sjølkritikk for at vi har somla med ferdiggjøringa.

Dette betyr at feilen først og fremst må vurderes ut fra sitt politiske innhold, og ikke som brudd på landsmøtevedtak. Derfor anser vi sjølkritikken for å være dekkende.

For det andre reiser du spørsmålet om innholdet i beretninga kan ha blitt «vridd» i forhold til landsmøtets intensjoner i det året som er gått. Til dette vil vi si at vi har et svært nøyaktig landsmøtevedtak å holde oss til, der hele punkter er vedtatt ord for ord, eller der omskrivingsvedtaka gir ganske små muligheter for nyvurderinger. Vi har vært klare over det problemet du reiser, særlig fordi vi mener at beretninga har en del svakheter, ved blant annet å være for detaljert. Men nettopp av hensyn til historia har vi ikke sett det som vårt mandat til å gjøre noe med dette.

Det er imidlertid to faktorer som har

bidratt til å forsinke beretninga ytterligere. Vi mente for det første at det var nødvendig å ta opp offentliggjøringsvedtaket til ny vurdering på grunnlag av utviklinga av den nasjonale og internasjonale klassekampen. Dette kunne bare gjøres av SK i plenum. For det andre mente vi at bare SK kunne foreta den endelige autoriseringa av endringer, tillegg og forkortelser.

Vi så det som uriktig å la autoriseringa av beretninga forskyve andre presserende saker på SKs dagsorden. Dette førte til en ytterligere utsettelse på et par måneder. Sjøl om dette var uheldig, mener vi at det ikke var på dette tidspunktet at den viktigste feilen blei gjort. Skaden hadde skjedd ved ei feilprioritering på ettervinteren og våren -77 som satt SK i den ubehagelige stillinga å måtte foreta en ytterligere utsettelse av hensyn til autoriseringa.

Det er sannsynlig at SK kommer til å foreslå overfor det neste landsmøtet at beretninga behandles på en annen måte, så vi kan unngå et omfattende etterarbeid.

På oppdrag fra SKAU
Hallvard

SVAR PÅ KRITIKK FRA BU I FORRIGE TF

Først vil jeg takke for kritikken. Anti-byråkratikanpangja starter med en kritikk og sjølkritikk bevegelse på alle plan i partiet. Den har som formål å svekke de byråkratiske feila og gjennom tiltak korrigere dem. Mao sier i artikkelen »om de 5 overdrivelsene», at årsaken til at de ikke hadde fått bukt med de byråkratiske feila som de lenge hadde kjent eksistensen av var at

»saka aldri var blitt systematisk tatt opp i sin helhet og, noe som er viktigere, ingen kamp ble noensinne reist mot desentralisering og byråkrati mht. de fem nivåene...» Vi må gjøre nettopp som Mao sier. avsløre de byråkratiske feila i sin helhet.

Vi synes at kritikken deres er god, fordi den tar opp konkrete forhold og fordi

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

den tar utgangspunkt i den marxist-leninistiske teorien og setter den opp mot vår praksis. Kritikken deres har satt fingeren på to viktige forhold. For det første at DS/AU har for dårlig grep om boligpolitikken i byen, både mht. ledelsen av BU og mht. ledelsen av avdelingene. For det andre har den lært oss at DS/AU har feilaktige metoder for ledelse av utvalgte sine. Gjennom denne kritikken har vi lært og skjont mer enn noengang før, om hvordan ledelsen av underutvalga må være og vi vil fremme en del forslag som vi ber dere ta stilling til. Gjennom en slik diskusjon kan vi komme fram til tiltak som vil forbedre DS/AUs ledelse av alle sine utvalg.

KRITIKK/SJØLKRITIKK

Vi er enige i den kritikken dere kommer med under dette punktet. P.t. er vi ikke i stand til å legge fram de andre kritikkene dere har kommet med. Vi er enige i at det er brudd på vedtektene at dere ikke har fått svar på henvendelsene deres. Stalin sier om kritikk og sjølkritikk: »Andre sier at så snart det finst sjølvkritikk, treng vi ikkje lenger ei leiing - vi kan sleppa roret og la saken »gå sin naturlege gang». Det ville ikkje vera sjølvkritikk, men ei skam. Sjølvkritikk trengst ikkje for å gjera leiinga veikare, men for å styrkja henne, slik at ho kan omskapast fra å vera ei leiing på papiret om med liten autoritet, til å bli livskraftig og rettleig myndig leiing.

Kritikken deres viser at Stalin hadde helt rett. Nettopp denne kritikken har avdekket en annen side av vår papirledelse og satt oss i stand til bedre å lede utvalg.

Når det gjelder den viktige masseaksjonen er det en kjennsgjerning at DS aldri gjorde alvorlige forsøk på å ta ledelsen i denne saka. Når kritikken på partiets/ungdomsforbundas rolle i aksjonen kom fra flere hold etterpå, ble det gitt i oppgave til den ene etter den andre å summere opp de linjene som hadde vært. Dette klarte vi ikke. Tida gikk og ingenting ble gjort. DS burde absolutt ha summert

opp denne saka, slik at vi ble fullt klar over vår manglende ledelse og kunne dra nytte av feila i fortida for å lære for framtida og vært i stand til å svare på kritikken.

Det er korrekt at DS heller ikke har fulgt opp systematisk BUs politiske linjer og arbeid. Tanken bak har vært »Vi holder oss orientert og griper inn hvis det blir nødvendig. Ellers er boligarbeidet lavere prioritert enn andre oppgaver og vi har ikke mulighet til å gjøre noe med det.» Det er korrekt at boligarbeidet er lavere prioritert enn mye annet, men i sin konsekvens betyr sjølv sagt en slik tankegang at DS aldri kan lede noe annet enn hovedoppgaver. I stedet er det slik at det må drives arbeid på mange felter, som DS må lede og i dette tilfelle har vi til og med hatt kamerater som er ansvarlige for området. Dere peker sjøl på metodene for dette: Systematisk kritikk og hjelp til utvalget på linjer og arbeidsmetoder. Hvis DS jobber slik med sine underutvalg, vil det mobilisere mange rundt seg til å løse mange forskjellige oppgaver og dermed mange doble kapasiteten sin.

ENHETLIG OG SENTRALISERT LEDELSE

Først noen ord om hvorfor vi har hatt BU. Vi oppretta i sin tid dette utvalget fordi boligkampen etterhvert ble så omfattende og mangfoldig at vi mente det var nødvendig at noen kamerater hadde dette som spesialoppgave. Det var ment både som et ekspertorgan, dvs folk som spesialiserte seg og visste mer om rasering, planer, boligøkonomi enn det resten av DS ville kunne sette seg inn i. Det skulle være et utvalg som kunne og skulle lede aksjoner når det var aktuelt.

Vi har gjort en del feil ved å tro at dette mandatet kunne »gå i arv» i BU. Det viser seg at mandatet ikke er kjent, dvs. at utvalget mangler grunnlaget for sin egen eksistens! For det andre så er det ikke slik at det som var et korrekt mandat for noen år tilbake, er det nå. Dette forholdet avslører grovt DS byråkratiske ledelse/papirledelse av BU og hvor umulige deres arbeidsforhold har vært.

Det har ikke vært meningen at BU skulle ha direkte ledelse over avdelingene mht. boligarbeid. Dette har ført til desentralisering på flere områder. Avdelingene vet ikke hva hva de skal holde seg til når noen fra DS kommer og pålegger dem ting, mens det kommer folk fra BU og pålegger andre ting. BU veit ikke hva de skal holde seg til når avdelingene klager og sier at dette kan de ikke gjøre og henviser til DS osv. Resultatet er sjølvsagt strev og byråkrati og at lite blir gjort. Hvordan vi kan løse dette, kommer vi tilbake til. Her vil vi bare slå fast at det fra DS siede er uttrykk for å ikke bry seg om avdelingenes problemer og BUs arbeid. Det er også en spesiell grunn til å kritisere arbeidet DS gjør med avdelingenes spørsmål, fordi det i dette arbeidet er tendenser til upolitisk ledelse av avdelingene, tukle med noen styreproblemer her og motsigelser der, og at de ikke ser på avdelingene som kamp-organisasjoner. Hvis det hadde vært utgangspunktet, hadde avdelingens arbeid i beboerforeningene f.eks. blitt tillagt større vekt.

Vi er uenig i kritikken av »pakkedisk» akkurat i det tilfelle dere kritiserer, nemlig i forhold til bladet. Vi mener at det er deres oppgave å legge fram detaljerte forslag til tiltak overfor organisasjonen. DS skal sjølvsagt kontrollere det og føre det sammen med øvrige planer, men DS skal ikke nødvendigvis skrive ut f.eks. soneplan-saker. Det har vi nettopp hatt BU til å gjøre.

Vi er videre uenige i vekta nyere bydeler skal legges på boligarbeidet. BU er blitt bedt om å komme med enkle paroler til tiltak. Vi er nå enige om et prøvefelt. Men det er slik at DS ikke kan prioritere å drive opp dette arbeidet innfor partiets årsplan som nå løper. Årsaken til dette er at de avdelingene det gjelder, har så vidt mulighet til å løse hovedoppgava, KK og kansalen KF og SSK-arbeid. De kan ikke pålegges ytterligere oppgaver. Dette har BUs formann vært informert om og vært enig i. Men det er korrekt at det i forslag til beretning er en feilaktig oppsummering av dette, som stiller idealistiske oppgaver ved at »DS må løse dette problemet.»

KADERFOSTRING/SYNET PÅ KADEREN:

Vi er enige i at DS har hatt i hovedsak en revisjonistisk kaderpolitikk overfor kameratene i BU. Vi har sett på dere som redskaper, ikke som kamerater som vi hadde ansvar for å utvikle og hjelpe. Hvis dette hadde vært den generelle linja for kaderpolitikk i partiet, hadde det ikke eksistert lenge. Dette er et hardnakka avvik og DS er kritisert for det for. Det er riktig av dere å kritisere det skarpt til forbedringer er synlige og fortsette kritikken til dere mener det er et riktig forhold til kaderen i BU.

Vi har grunn til å se litt nærmere på den ene av kameratene dere nevner. Den andre oppfatter vi det er enighet om ikke skal sitte i BU pga. ujevn jobbing og liberalisme. Men også når det gjelder denne kameraten er det feil at det ikke er blitt en skikkelig løsning innen rimelig tid. Akkurat denne saka er det imidlertid BU-formannen som må ta ansvaret for.

Men til kamerat x.

I forbindelse med en aksjon hadde x mye kontakt med en person i DS. På bakgrunn av en del kritikk som kom fram om x's politiske vurderinger av taktikk i denne spesielle saka og på grunnlag av hans linjer på en del andre boligsaker og på bakgrunn at det kom klager fra diverse folk om at det ble personmotsigelser rundt kameraten fordi han var firkanta arrogant, o.l. vedtok DS au at han ikke lenger burde lede BU og også at han ikke burde sitte i BU. Det er ikke sikkert at vi nå blir enige om hvorvidt dette var riktig eller ikke. Men det ble her gjort en grov feil fra DS side: DS side:

Den kameraten som var ansvarlig for BU på denne tida, tok aldri opp direkte med kamerat x, la fram det som vi hadde summert opp og diskuterte det åpent med x, slik som det skal gjøres mellom kamerater. I stedet ble det hele somla bort og det kom først opp da X overtok ledelsen av BU og det ble uttrykt forbauselse over at x fremdeles satt det. Kamerat x hadde små muligheter til å vurdere bakgrunnen for vedtaket og

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

sette det ut i livet med de informasjonene han fikk. X fikk vite det på en måte som måtte gjøre ham forvirra og forbanna på at dette ikke hadde kommet fram tidligere. Slik praksis er ikke bare det motsatte av kaderfostring, vi mener det setter vondt blod mellom kamerater og utvalg og sprer mistillit. Vi gjør alvorlig sjolkritikk for dette og er glade over at vi nå endelig har fått renska opp mellom oss.

Så til våre forslag til tiltak:

- Når partiet tar fatt på en ny årsplan, må det bli en selvfølge at DS gjennomfører en diskusjon med hvert enkelt utvalg om denne planen og hvor utvalget lager sin egen plan i tråd med årsplanen. I denne utvalgsplanen bør det stilles opp konkrete målsettinger for arbeidet, hvilke felter som prioriteres, hva en venter utvalget skal klare osv. Slik vil begge parter ha et grunnlag for arbeidet. Utvalget veit hva dem skal gjøre, DS veit hva som kan pålegges utvalget.

- Det bør være rutinemessige kvartalsdiskusjoner for å følge opp planen mellom AU og representanter for utvalget. Ofte kan det ikke være, ettersom DS etterhvert har ganske mange utvalg.

- Det må bli en selvfølge at det er kontakt og diskusjoner mellom utvalget og Au når en av partene mener det er nødvendig. Dette er en selvfølgelig ting, men vi veit det ikke har vart sånn.

- DS må trekke utvalget inn i studieplanene sine. Dette må gjelde aktuelle politiske spørsmål som f.eks. int. bevegelsen. Det må særlig gjelde metoder for ledelse. DS må bruke eksempler som er bra fra noen utvalg til å hjelpe andre med.

- DS må diskutere med utvalget problemer og tendenser i grunn organisasjonene som er aktuelle. Det ville hjelpe dere dersom dere visste en god del mer om avdelingene som dere ikke har tilgang til ellers. Deres ledelse ville da bli bedre og DS ville gjennom en slik diskusjon kunne presentere for avdelingene hva vi felles har kommet fram til at avdelingene bør gjøre og avdelingene kan ta stilling til dette.

- DS/au representanter bør være til stede på et kaderkritikk møte i utvalget for å holde bedre grep om de enkelte kameratenes utvikling og problemer.

- DS må jobbe for å avklare sentralismen mellom utvalga.

Kameratslig hilsen DS.

En tegning fra det albanske vitsebladet »Hosteni« i forbindelse med kampen mot byråkrati. «Når arbeiderklassen taler, tier byråkratiet».

SJØLKRIKK FOR ARBEIDET MED OVERFØRINGER AV MEDLEMMER

·Vi har gjennom lang tid fått mykje rettmessig kritikk for arbeidet med overføringer av medlemmar frå eit lag til eit anna. Kritikken gjeld for det meste at slike overføringar tek lang tid, men det fins og mange døme på at overføringar ikkje kjem fram i det heile.

Det overføringssystemet vi no har er betre enn det vi hadde tidlegare, da var det ikkje kontroll av overførte medlemmar, folk gikk inn og ut av laga som dei ville og la partiet ope for infiltrasjon. Vi treng eit system som hindrer infiltrasjon i partiet. — Overføringar kan ikkje sendast over telex eller i posten, det er naudsynt at det tek noko tid som det står i overføringsdirektivet, men systemet vi har no strekk ikkje til og må endras.

Vi har undersøkt ein del konkrete tilfelle. Undersøkinga syner at det finst døme der lag og DS har «somla» med overføringane, men det verkelege problemet ligg i det systemet for å få fram overføringspapira som vi har brukt. Dette er eit byråkratisk og tungrodd system der ei overføring berre treng litt «uflaks» i alle ledd for å ta 5–6 månader. Det er såleis SK som har hovedansvaret for feila i dette arbeidet.

Desse feila bryt med masselinja, det fører til at medlemmar blir gåande i lang tid utan oppgåver, hjelp og kontroll frå grunnorganisasjonen. Feila fører til at medlemmar i lang tid og utan grunn blir fråteke medlemsrettane sine i partiet — i dei verste tilfella har det ført til at kameratar blir fråteke medlemskapen i partiet heilt urettmessig. Medlemmane er den viktigaste ressursen partiet har, og vi har ikkje lov til å behandle kaderen i partiet på ein slik måte.

Det er ein alvorleg feil at vi har tillette dette overføringssystemet å oppstå og eksistere så lenge utan å gjera noko med det. Vi ser det som ei høgt prioritert oppgåve i anti-byråkratikampanja å kvitte oss med desse feila.

Vi har trengt mykje kritikk for å forstå kor alvorlege feila i overføringsarbeidet er. Vi vil oppmode einskildkameratar, lag og DS til å følgje overføringsarbeidet nøye, og til å halde fram den aktive kritikken av feila.

På oppdrag fra SKAU

Lise

OM HOVEDPAROLENE

1. MAI '78

FAGLIG
1.mai
FRONT

Vi trykker her noen eksempler på den kritikken som er kommet av forslaget til hovedparoler 1.mai -78. Av plasshensyn kan vi ikke ta med alt. Men disse eksemplene skulle være nok til å vise tendensen i kritikken at de parolene som er foreslått er for allmenne og må konkretiseres.

I tillegg er det også kommet mye kritikk av enkeltparoler.

REFERAT FRA EN DISKUSJON OM 1.MAI I OSLO (UTDRAG)

-Støtt frigjøringsbevegelsene... Alle var enige men hvis mulig bør det være egne paroler om PAC, Eritrea.

Ungdom - reis kampen... De fleste mente denne parola er for allmenn. Bl.a. må en ikke automatisk forstå at parola dreier seg om ungdom, eller er den en oppfordring allment om all slags diskriminering? Vi mener avgjort at underparola/ene må ha med politivold, karakterer, sted å være, arbeid, etc. Hovedparola må ikke være så allmen.

-Kamp mot DNA/LO... Dette er en taramtamtam-parole. Riktig politisk, men umulig

agitatorisk. Hvorfor ikke sette fingeren på det viktigste, nemlig lønnsnedslag og arbeidsplasser.

-Kamp mot den nasjonale... Alle enige. **-Gjør fagforeningene...** Vi er enige. Men dersom DNA/LO toppen tas ut av kriseparola, må den inn et annet sted.

-Kamp mot kvinne... Tenk om SV tok tok med porno? Vi mener den bør være med. Norsk Front. Stort samsvar mellom et ordet massekrav og vår linje, at ingen andre politiske partier støtter kravet. Et virkelig massekrav.

-Kan ikke ha et 1.mai-grunnlag uten at ordet imperialisme er brukt.

-Norge ut av NATO - taktisk riktig å ha med ?.

Det bør være egne paroler om PAC og Eritrea mener artikkelen.

Et annet hovedpunkt i 1.mai-diskusjonen var organiseringa av FFF som en virkelig front, på toppen, i ledelsene på mellomplanet, i komiteene. Tidligere var avd. formenn nødt til å være sjefen for FFF-kom., for alle linjene kom i DS-info. Slutt med dette i år. Til og med bransje-ledelsene skal være sammensatt av organiserte/uorganiserte. Faktisk trur vi dette er eneste måten å komme helskinna til 2.mai på.

OM FORSLAGET TIL SAMEPAROLE FOR FFF 1978 (UTDRAG)

Nedskjæringa av antall paroler fører til at det blir begått en politisk feil. Jeg mener at parola »Kamp mot den nasjonale undertrykkinga av samene og fremmedarbeiderne er gæern.

En ting er at forslaget presenterer samene på lik linje med fremmedarbeiderne. Begge gruppene blir på et vis noe fremmedarta »eksotisk» noe som egentlig ikke hører til her.

Den eneste grunnen jeg kan se til å slå disse gruppene sammen er at begge er utsatt for nasjonal undertrykking og rein rasisme fra den norske staten.

Men samene står i en særstilling. De er ikke bare utsatt for nasjonal undertrykking, de er direkte kolonisert av det imperialistiske norske borgerskapet. Same folket er nekta retten til å være eget folk. ke områder. For dem er det ikke en kamp for å bli behandla som Nordmenn, for dem er der et krav å få nasjonal likestilling med nordmenn, og »det kan bare skje ved å anerkjenne de særrettighetene de har som folk» (AKPs sameprogram.).

Altså.

1) Jeg mener at ut i fra deres særegne stilling i Norge må samene ha egen parole.
2) Denne parola kan ikke bare være av så allmenn karakter som den foreslåtte. De bør være ei parole som kan utvikle og støtte det samiske folkets kamp.

Jeg har ikke noe fullt ferdig forslag, men trur vi kan bygge på de to foreslåtte punktene i sameprogrammet vårt. (Arbeidsprogrammet.)

-Stopp raseringa av Samiske områder.
-Samisk sjølråderett over hevdvunne og urgamle samiske områder.

Kvinnene og 1. mai

FFF er toget for den progressive kvinnebevegelsen. Den politiske linja for toget gir kampen kvinnene fører for sine krav riktig retning og knytter kvinnenes kamp til arbeiderklassens kamper. Men kvinneseksjonene de siste åra har vært for små og «trange». Vi må hive sektoriseringen over bord og ta utgangspunkt i det som har vært FFFs linje i alle år, at vi mobiliserer kvinnfolka utfra det de er opptatt av. Ifjor brøyt KF med denne linja, bl.a. sendt de ut en løpeseddel der det nærmest var en forutsetning for å bli med i FFF at en tok avstand fra DNA og SV ledelsen. Dette viser at det ikke blei tatt hensyn til forskjellige nivåer hos kvinnene, og at mobiliseringa bare blei

innretta på dem som kunne være enige i det meste.

Den feilaktige linja ifjor gjorde at den organiseringa som utvikla seg blei gæern.

I stedet for at KF dreiv egen mobilisering av kvinnene, var det sterke tendenser til at KF blei slukt opp av de lokale FFF-komiteene — og i realiteten blei kvinnekampen nedlagt. «KF var jo enig i alt FFF sto for, så det var like greitt å jobbe i FFF.»

Vi skal jobbe for å få med alle KF-jentene i FFF — og vi skal jobbe for at KF blir istand til å mobilisere tusenvis av uorganiserte kvinner.

For å nå dette målet må vi gå i spissen

for skikkelige diskusjoner om tilslutning til FFF og paroler. Metoden må være å mobilisere på de krava det er enhet på — og ta det som utgangspunkt for å skape en bevegelse.

Vi skal slåss for tilslutning, men vi må også regne med at enkelte KF grupper ikke slutter seg til toget.

REIS LOKALE PAROLER

Arbeidet på de enkelte plassene vil vise at det er hundrevis av større og mindre saker som engasjerer kvinnene der og da. Erfaringa vår viser at vi ofte har reist mange og riktige krav, ut fra hva folk har vært opptatt av.

Den feilen vi gjør, er å la krava stå pent skrivi på en løpeseddel eller en stand, uten at vi går breitt ut og mobiliserer folk på dem.

Mao: «Ta massenes ideer (spredte og usystematiske ideer) og konsentrerer dem (forvandle dem gjennom studier til sammenfattede og systematiske ideer) *ga deretter ut til massene og propagander og forklar disse ideene inntil massene griper dem som sine egne, holder fast ved dem og omsetter dem i handling og prøver riktigheten av dem gjennom slik handling.*» (Utvaltge skrifter s. 212.)

FORSLAG TIL PAROLER FOR FFFs KVINNESEKSJON

Det følgende er et forslag — og kameratene må diskutere det — også med massene og komme fram med røttsigelser og endringsforslag.

1. Kamp mot all kvinneundertrykking.
2. Kamp mot salg av kvinner — vekk med porno og bordeller.
3. Vekk med nemndene — sjølbestemt abort nå.
4. Gratis daghjem til alle barn.
5. Kvinner krever rett til arbeid.
6. Prevensjonsveiledning og seksualundervisning i grunnskolen

7. Støtt folkene i det sørlige Afrika i kampen mot imperialism og rasisme.

8. For et sosialistisk Norge.

På mindre plasser vil det sjølsagt være umulig å få med så mange paroler pluss lokale paroler i kvinne-seksjonen.

Hovedparola kan ikke sløyfes. Ellers må plassene velge ut de mest aktuelle på sitt sted. Vi trur at porno-parola vil være uhyre viktig de aller fleste stedene, sjøl om det ikke direkte har vært noen kamp på stedet.

Kampen har stått sentralt over lengre tid, og den har fått propaganda både i presse og NRK — og vi mener at kvinner over hele landet er engasjert.

FRAM FOR BREIE OG STORE
KVINNESEKSJONER 1. MAI!

Karin

FRAM FOR STORE OG MANGE 8.MARS TOG!

«... å utvikle en massebevegelse (av de arbeidende kvinnene under kommunistisk ledelse) er en viktig del av hele partiarbeidet, er – ja, halvdelens – av det alminnelige partiarbeidet,» sa Lenin i samtale med Clara Zetkin i 1921.

– Hvor mange og store tog det vil gå på gatene 8. mars '78 er en målestokk på styrken i massebevegelsen.

– Arbeidet fram mot 8. mars er et ledd i å utvikle massebevegelsen – den som skritt for skritt skal lede kvinne-massene i Norge fram til revolusjonen. Og et ledd i å fravriste sosialdemokratiet og revisjonistene innflytelsen de har over kvinnene.

I fjor var hele partiet mobilisert på kvinnearbeidet rundt 8. mars. Sånn er det ikke i år. Men planene sier at «8. mars er en stor oppgave våren 78».

Partiavdelingene må løse oppgaven i samsvar med hovedoppgaven og andre prioriterte oppgaver.

Jeg mener at dette er nødvendig:

– Avdelings-styrene må ta et fast grep om å mobilisere unge jenter til 8. marskomiteenes tog og til 8. mars bevegelsen. Kvinnefronten jobber med et opplegg for spesielt å mobilisere unge jenter. Partikameratene i Kvinnefronten må gå i spissen og se det som sin oppgave at dette blir vellykka.

– Den som er kvinneansvarlig og/eller de som jobber med kvinnearbeid i Kvinnefronten, må få anledning til å konsentrere seg om arbeidet, få mulighet til å diskutere og ikke pålegges å løse alle mulig andre oppgaver.

Sammenligna med i fjor betyr det at de som er kvinneansvarlig og jobber i Kvinnefronten, får vanskeligere arbeid og større ansvar. De må ikke tru at noe skjer av seg sjøl – men vise initiativ og pågangsmot. Gå ut og prat med massene i Kvinnefronten og utafør. Studer tilgjengelig materiale på 8. mars. Når

8. MARS

det oppstår et problem, skaff deg kunnskap om de forskjellige sidene i problemet. Løser du det ikke, krev av styret at du får hjelp til diskusjon.

SAMLE ALLE SOM ER MULIG I KAMPEN MOT KVINNEUNDERTRYKKINGA

Hvordan er den «fronten» av kvinner som vi skal nå ut til gjennom 8. mars arbeidet?

– Kvinnefronten, den har satt seg som mål å bli en brei masseorganisasjon. Det er bra og nødvendig.

– Det finnes massevis av kvinner som reagerer og protesterer på kvinneundertrykkinga.

– Det finnes mange som tenker på seg sjøl som mot kvinneundertrykking, som feminister og kvinnesakskvinner, (noen organisert i ulike kvinneorganisasjoner, i Dessuten finnes det ulike interesseorganisasjoner, fagforeninger og klubber osv. som kan og bør ta stilling til kvinnekampen. Alle disse kvinnene (og også menn) kan vi nå ut til i 8. mars arbeidet. Det er dagen innstifta til.

Mer om Kvinnefrontens linje: – Landstyret har lagt fram bra paroler – forslag til hovedparoler i 8. mars-toga.

– Initiativ til organisering av en sjølstendig 8. mars bevegelse: 8. mars komiteer som tar initiativ til tog, 8. mars-grupper som samler så mange som mulig til en innsats i 8. mars mobiliseringa.

TO LINJER I 8. MARS ORGANISERINGA

På spørsmålet om organiseringa av 8. mars bevegelsen sto det to linjer i fjor: Innholdet i den ene er å se på 8. mars organiseringa som en «dur måte å omorganisere Kvinnefronten på» og et sted hvor det blir strødd sand på vedtaka til Kvinnefronten. Det står i motset-

ning til å skape en sjølstendig 8. mars organisering.

8. mars bevegelsen *blir* en omorganisert Kvinnefront hvis vi døper om Kvinnefront-gruppa til 8. mars-gruppe og inviterer dem vi vet er enige med Kvinnefronten.

Isteden for å legge vinn på å invitere med *bude* de som er «nesten enige» og mange, mange andre. De som er enige i en sak og usikre på mye, de som er uenige på flere punkter, og de som er mot kvinneundertrykking – men kanskje har et annet syn på kvinnefrigjøring.

Men en sjølstendig 8. mars bevegelse blir det først nar de som deltar har en reel innflytelse på beslutningene som blir fatta, (og jeg tror ikke at kvinner som er usikre på Kvinnefronten eller kanskje uenige, blir med hvis de bare skal «strø sands» på noe andre har bestemt.)

Mange er uenige i en sjølstendig 8. mars bevegelse. Klarest uttrykt slik: 8. mars komiteene behøver ikke fatte vedtak på åpne møter. Jeg mener de skal det, arrangere store allmøter el. konferanser, godt kjente og med brei mobilisering, og som fatter vedtak.

Da må vi slåss for den linja vi mener er riktig – argumentere for den og forklare, og høre på motargumenter og lære og møte dem. Jeg er sikker på at vi og mange andre vil lære nye av det.

8. MARSGRUPPENE OG KVINNEFRONTEN

Noen hevder at 8. mars arbeidet kommer på tvers av de andre planene til Kvinnefronten. Det er bra at Kvinnefronten planlegger åpne møter, aksjoner, demonstrasjoner osv. og at den tar et grep om rekrutteringa. Og det er et problem: å gjøre dette sammen med 8. mars arbeidet.

Det kan ihvertfall løses på to måter. Den ene: Noen sier: – 8. mars arbeidet

er det aller viktigste — vi må kaste alle krefter inn. Så kan 8. mars gruppene lage aksjoner og vi kan rekruttere alle vi får med oss til Kvinnefronten.

Jeg mener dette er galt, fordi det betyr at Kvinnefronten og den kvinnekampen den skal føre blir lagt ned og fordi det ikke sikrer både rekruttering og mobilisering til store 8. mars tog.

Kvinnefrontgruppene må vurdere kreftene sine. Ei lita gruppe kan neppe starte tre store aksjoner og 8. mars arbeidet samtidig. Men den kan la noen av medlemmene ha ansvaret for å starte en aksjon på den kampsaken kvinnene i og rundt gruppa er mest opptatt av. Den kan la andre ha ansvaret for 8. mars arbeidet og også sette en eller to til rekrutteringsansvarlige.

Da kan 8. marsgruppa f.eks. holde appell og oppfordre folk til å gå i 8. mars tog på det åpne abortmøtet eller pornodemonstrasjonen til Kvinnefronten. Da kan 8. marsgruppa hele tiden holde fast på å få med seg mange fram mot å gå i tog, også arrangere ulike aksjoner ut fra lokale paroler. Og de som har ansvaret for rekruttering kan sørge for at veldig mange blir spurt om å bli medlem i Kvinnefronten.

TA KONTAKT MED ANDRE KVINNEORGANISASJONER

I fjor var det en tendens i 8. mars gruppene til å bruke all tid og mange møter til å diskutere de parolene som folk var *uenig* i. Slik ble gruppene en slags studiesirkel i 8. mars-komiteens grunnlag. Når vi innretter arbeidet sånn får vi ikke med så mange vi kan. Jeg mener at vi isteden først og fremst skal gripe det som vi er *enige* om, og finne ut hvordan vi får med oss flere bak den (eller de) parolene. Så skal vi understreke at folk ikke behøver å være enig om alt for å gå i toget eller delta i arbeidet, og *deretter* kan vi begynne å løse motsigelsene på enkeltparolene.

Vi legger vekt på å oppnå enhet mellom Kvinnefronten og andre kvinneorganisasjoner i tog-arrangementene og samarbeid med medlemmer i andre organisasjoner. Mange oppfatter dette som et spørsmål som ikke gjelder *deres* arbeid: De vet ikke hvordan de skal gripe det an — eller mener at innflytelsen er liten.

Til det siste: Vi vet at den ikke er det. Sosialdemokratiet og revisjonistene er lite avslørt på kvinnekampens område. Tenk bare på det alt for store samarbeidstoget i Oslo i fjor.

Når vi spør, sier noen at de vet om ei nyfeministgruppe som ikke gjør noe. Andre veit om folk som har meldt seg på studiesirkel i SVs kvinnepolitikk, eller kjenner til ei jentegruppe på gymnaset som orienterer seg i retning av SU!

Spørsmålet om å arbeide for å oppnå samarbeid — er ikke mer mystisk enn å gå og prate med disse folkene, en for en. Både de som leder og medlemmene, spørre dem om hva de mener om 8. mars grunnlaget og å delta i fellesarrangement og arbeid. Så vil vi få erfaringer med at det går an og vi får vite argumentene deres. Da har problemene blitt konkrete og da får dere sikkert også ideer til å løse dem.

Reservasjonsretten og argumenter mot den er et problem noen har niøtt. Vi går inn for reservasjonsrett i 8. mars togene. Artikkelen om 1. mai arbeidet i TF for desember behandler det. Prinsippene er de samme for 8. mars. Vi anbefaler den artikkelen også når det gjelder 8. mars. Ellers sto det et innlegg om 8. mars i TF for november.

Lise

8. MARS

NOEN ERFARINGER FRA 8.MARS-ARBEID BLANT UNGE JENTER

Det første vi gjorde var å lage løpeseddel og prøve å utforme noen paroler vi kunne mobilisere jentene på. Det første forslaget til paroler inneholdt alle mulige ungdomsparoler (om elevenes økonomiske krav, ungdomshus osv.) Dette forkasta vi etter diskusjoner fordi vi mente løpeseddelen skulle inneholde først og fremst de spesielle *jentekrav*. Nytt forslag til løpeseddel blei laga og stensilert i et lite opptag som vi delte ut på noen skoler for å prøve den ut.

To jenter fra 8. mars-komiteen dro til en skole i et friminutt og delte ut seddelen. De hadde mageplakater og underskriftshster med seg. Resultat: 7 underskrifter og friske diskusjoner. Noen av jentene sa seg villig til å være med på videre arbeid. Men de blei aldri kontakta igjen pga. byråkrati – vi mista rett og slett navna og fikk aldri «tid» til å dra på denne skolen igjen.

Vi innkalte noen jenter vi visste hadde jobba med jentekamp på skolene sine og ba dem ta med seg noen venninner for å diskutere løpeseddelutkastet. De kritiserte løpeseddelen for at f.eks. den ikke viste hvilke hindringer jentene møter når de skal skaffe seg prevensjon (at prevensjonsundervisning i seg sjøl ikke sikrer at folk bruker det). De kom med mange konkrete eksempler på jente-undertrykkinga på skolene sine og vi blei sittende og prate hele kvelden. Et par av dem syntes de anti-imperialis-

tiske parolene var «vanskelige» og egentlig ikke hadde noe med kvinnesak å gjøre. Noen var enige i parolene sjøl, men syntes det var «tungt» å gå ut med. Vi la fram 8. mars-komiteens linje om at dette ikke var «vanskelig» fordi de aller fleste jenter har tatt stilling mot imperialistenes herjinger i verden og at vi ikke skal la oss kue til å la være å bry oss om verden. Etter denne diskusjonen sa de at de følte seg letta og ville gå offensivt ut med disse parolene. Resultatet blei en levende seddel som traff jentene hjemme.

Vi gjennomførte flere skolebesøk i friminutta og mobiliserte bla. en del studenter og skiftarbeidere til å være med. Alle steder viste det seg at de unge jentene var opptatt av kvinnekampen, og det samla seg rett 20 stk. rundt oss med mageplakatene. Problemet var å knytte varige kontakter og hjelpe dem med å gjøre noe på sin egen skole. En bra metode trur jeg er å avtale å treffe dem rett etter skoletid den samme dagen for å diskutere videre. Vi har eksempler på jenter som ville være kontakter, men som var veldig avvisende da vi oppsøkte dem igjen hjemme (Tydelig etter hets og press fra foreldre/lærere).

Vi blei også invitert/inviterte oss sjøl på et par ungdomsklubber for å legge fram politikken vår. Fikk underskrifter og allerede diskusjoner med ungdommene (både jenter og gutter).

Mobiliser unge jenter til 8.mars togene!

I byen var det en framskreden ungdomsaksjon for et sted å være og møt politivold, som pågikk på det hardeste akkurat før 8. mars. Vi dro opp dit et par kvelder på T-banesenteret og prata med ungdommene, særlig de unge jentene. Flere av dem skreiv seg under. Vi tok direkte kontakt med to jenter (ikke RU'ere) som hadde vært med på «bråket». De blei med på å lage en egen løpe-seddel om kampen der oppe, om at jentene hadde ståss på lik linje med gutta, litt om den særegne jenteundertrykkinga og oppfordring til å gå i toget. Den ene jenta fikk komme på et møte vi hadde med kontakter på skolene og legge fram saka si. Dette satte hu stor pris på og jentene fra de andre skolene hørte på med øra på stilker. Videre inviterte

vi til et møte på *senteret* om 8. mars og om aksjonen. De jentene vi hadde kontakt med tok med seg sedler på skolene sine, vi delte ut utafør klubben. Men det kom få på sjølve møtet. Grunnen trur jeg var at vi sjøl ikke dreiv personlig mobilisering til møtet blant de unge jentene i strøket og *viktigst* at vi ikke jobba hardt for å få våre kontakter til å mobilisere sjøl.

Vi tok direkte kontakt med alle jente-gruppene på skolene i byen og inviterte dem til å komme på møter hvor vi diskuterte 8. mars og erfaringer fra arbeidet. Vi blei også invitert til å fortelle om 9. mars på jentegruppemøter (også i jentegrupper som var sterkt dominert av revisjonister) og der flertallet gikk i samarbeidstoget. De fleste jente-gruppene var veldig glad for at noen kontaktet dem og hjalp dem.

Disse erfaringene viser at når vi kom ut til jentene der de hørte hjemme (På skolen, på klubben, på gata) er det stor oppslutning om de sakene 8. mars-komiteen sto for og veldig interesse for kvinnesak. Vi var ikke ute mange steder, men det lille vi gjorde beviser dette fullt ut.

Vi hadde en del metoder for å komme ut på skole, men ikke ei linje for hva vi skulle mobilisere dem til. Hvilke tilbud hadde vi til dem? Hva slags aksjoner kunne de være med på? Hvordan skulle de drive arbeidet på skolen sin? Disse spørsmåla hadde vi ikke noe svar på.

Arbeidet overfor kontaktene og jente-gruppene bar preg av at vi skulle ha med dem på et tog som vi arrangerte. Ikke at de skulle være med å jobbe fram 8. mars sann de ville ha det ut fra det jentene på deres plass var opptatt av. Men dette var en del av grunnen til at vi ikke gjorde større innhogg i jente-gruppene som var dominert av revisjonister.

Kari

FORAN ÅRSMØTENE I FORENINGER OG KLUBBER

- mobiliser breit og bekjemp «venstre» i taktikken

Årsmøtene i fagbevegelsen i fjor ble en brei konfrontasjon mellom en klassekamp- og klassesamarbeidslinje. Mange plasser var oppmøtet større enn tidligere og aldri har det vært reist så mange progressive forslag til vedtak og progressive kandidater til valga. Enkelte steder brukte pampene borgerpressa i et nærmest panisk forsøk på å mobilisere mot såkalte «AKP-kupp».

Som helhet var årsmøtene i fjor et stort framsteg for ei kamplinje i fagforeningene. Mens vi nå er midt oppe i en ny årsmøtebevegelse har jeg lyst til å peke på noen erfaringer fra kommunistenes arbeid de siste åra.

BREI MOBILISERING

Når arbeideraristokratene bruker VG til å mobilisere mot AKP (m-l), så er det i første rekke arbeideraristokrater og konsoliderte klassesamarbeidsfolk de når fram til. Det er ikke massenes sak om pampene føler verva sine trua. Det som får vanlige folk til å møte er interesse for de *sakene* som skal opp, om disse forslaga virkelig tar utgangspunkt i massenes krav og problemer. Pampene vil ikke ha vanlige fagorganiserte på møtene, men de progressive vil. Derfor bør kommunistene mobilisere til møtene god tid i forveien — *apont* — gjennom å

diskutere hvilke forslag som bør reises, publisere dem i god tid osv. En slags «hemmelig» mobilisering duger ikke. Bare arbeideraristokratene har interesse av at møtene blir små med kamp mellom to på forhånd konsoliderte «fløyer». Hvem bør mobiliseres? Alle kampvillige — javel, men det er for snevert. Vi bør også gå i spissen for å mobilisere vanlige, sosialdemokratiske og reformistiske arbeidere. Folk som i en rekke saker er uenige med oss — folk som de revolusjonære i utgangspunktet ikke kan vente sikker støtte fra på noen saker. Dersom de mest kampvillige arbeiderne bare mobiliserer seg sjøl, så følger de i praksis samma linja som pampene. Hovedsaka blir å vinne en eller annen avstemming (evnt. å få «demonstrert» et synspunkt) uavhengig av om massene er der eller ikke.

MOT NEGLISJERING AV «BRØDSAKER»

Jeg veit at det svært mange steder hvor partikamerater var aktive ikke ble reist økonomiske, miljømessige og lokale krav/forslag til vedtak. De samme plassene ble der samtidig fremma 2 — 3 politiske resolusjoner. Det er helt riktig å fremme politiske resolusjoner. Men det er et grovt avvik å neglisjere «brød-

sakene», å neglisjere massenes velferd. Det svekker tilliten til de progressive og gjør det dermed også vanskeligere å vinne tilslutning til andre saker som de samme folka reiser. Ei slik linje overlater denne delen av kampen til sosialdemokrater og revisjonister, slik at de kan lede den på avveier. En plass var de fleste fagforeningsmedlemmene opptatt av en lokal avgiftsøking i kommunen. De revolusjonære arbeiderne reiste ikke saka, mens reformistlederne gjorde det og fikk dempa saka med et ullent vedtak som slutta med at «Slikt sømmer seg ikke i en arbeiderstyrt kommune»!

Et slikt avvik gir arbeideraristokratene ytterligere ammunisjon til den feilaktige ideen om at de progressive bruker møtene til en resolusjonsmaskin.

Det må etter min mening være et ufra-
vikelig krav at alle plasser der det fins progressive, må det gjøres undersøkelser og reises lokale kampsaker. De plassene dette ble skikkelig gjort i fjor, førte det også til framgang, bl.a. i valga.

TAKTIKKEN OVERFOR ARBEIDERARISTOKRATIET

En feilaktig linje i synet på arbeideraristokratiet gir seg utslag i en feilaktig taktikk. Arbeideraristokratiet er et sosialt sjikt som bestemmes utfra objektive kriterier og ikke utfra de politiske synspunktene og praksisen til den enkelte arbeideraristokrat. Derfor må vi også ha en taktikk for å splitte og spre forvirring i dette sjiktet. Linja med at arbeideraristokratiet er en enhetlig, politisk konsolidert blokk har ofte ført til at vi ikke prøver å isolere de værste og midlertidig alliere oss med andre. Der-
som en eller flere arbeideraristokrater sier eller foreslår noe progressivt (uavhengig av *arsaken* til at de gjør det) er det mange som tenker sånn: «Dette mener de ikke, de kommer aldri til å gjennomføre det. Vi må avsløre dem.» Og resultatet blir at de holder innlegg *mot* fol-

ka som sier noe progressivt og forsøker å så mistillit til dem uten å kunne begrunne det. Dette er en taktikk for å isolere de progressive.

En riktig taktikk går tvert imot ut på at vi må forene oss med slike folk i debatten og utforming av forslag og på den måten splitte aristokratene og isolere de mest åpent reaksjonære av dem. For kamrater som står for linja med at arbeideraristokratiet er et konsolidert reaksjonært sjikt blir en slik taktikk prinsipielt forkastelig — og resultatet blir deretter!

«VENSTRE» I TAKTIKKEN ER HOVEDFAREN FORAN ÅRSMØTENE

Det fins også viktige høyrefeil å oppsummere og være på vakt mot. F.eks. var det svært få steder at de blei reist forslag som tok opp internasjonal solidaritet og kampen mot de to supermaktene. Dette er et viktig høyreavvik. Men «venstre»-taktikk trur jeg nå er hovedfaren på årsmøtene. Den kommer først og fremst til uttrykk i «venstre»-taktikken overfor arbeideraristokratiet og i at resolusjoner ofte utformes som kopier av partiprogrammet. Det viktigste blir å «demonstrere en rett linje». En slik taktikk følger to «prinsipper». Det ene er at «alt arbeideraristokratene sier er vi mot». Det andre er at «forslag til vedtak skal utformes i samsvar med de mest framskrednes nivå».

Taktikken blir ikke utforma utfra det subjektive nivået i massene og betydninga av å mobilisere bredt og vinne avstemninger på enkeltsaker. Den blir heller ikke vurdert utfra hvordan vi skal splitte og spre forvirring i arbeideraristokratiet.

Det er slike feil som utgjør hovedhindringa for at vi skal oppnå enda større framgang for en kamplinje ved de årsmøtene som nå er i gang.

Ole Hugo.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

VIKTIGE PRINSIPPER I REDIGERINGA AV KK SOM 16 SIDERS DAGS— AVIS

Dette er et foreløpig forslag til redigerings direktiv av avisa fra KK-redaksjonen. Vi publiserer dette i TF for at kammeratene kan kontrollere hvordan det blir fulgt opp av redaksjonen. Det vil også være utmerka å fa forslag, kommentarer og kritikk til forslaget.

1. *Avisens til redaksjonen*

1) Direktivet sammenfatter partilinjene for hvordan avisa skal være og hvordan det skal arbeides med den. Det er nødvendig å utarbeide konkrete planer for hvordan de enkelte pålegg i direktivet skal settes ut i livet. I gjennomføringa av direktivet må redaksjonen alltid være spesielt bevisst at avisa er et viktig taktisk redskap for partiet.

2) Avisa er det viktigste bindeleddet mellom partiet og de breie massene. Dette må prege avisa både i stoffvalg, innretting og form og ikke minst forholdet til henvendelser og arbeiderkorrespondanse. Redaksjonsmedlemmene må sjøldrive et målretta massearbeid.

3) Journalistene i redaksjonen har både rett til og plikt til å dra regelmes-

sert ut på rapportasjearbeid.

4) Redaksjonsarbeidet skal legges opp slik at massene kan oppsøke redaksjonen og få hjelp og gi hjelp til ettvert tidspunkt.

5) Kritik av avisa skal behandles avpende på tross av redaksjonen.

6) Arbeiderkorrespondentene og småredaksjonene skal behandles som medlemmer av redaksjonen.

7) Redaksjonen må alltid være undersøkelses og søke sannheten ut fra fakta. Tendenser til kammeraderi og skjønningaling av egenmasse må skarpt bekjempes.

8) Redaksjonen må ta oppgjør med Oslo-sjavinismen og alltid slåss for at avisa skal være en rik avis.

9) Redaksjonen har et viktig ansvar for avisas økonomi, opplag og distribusjon. Den må alltid se på produksjonspropagandaen som en viktig oppgave.

10) Redaksjonen skal alltid arbeide for å høyne sitt politiske nivå gjennom systematiske studier av klassikere og partidokumentene i forbindelse med sitt arbeid.

11) Redaksjonen må arbeide for å høyne sitt faglige og kulturelle nivå gjennom studier, diskusjon, veiledning, kritikk og sjølkritikk.

12) Redaksjonen skal alltid kontakte partiledelsen dersom det er tvil om hvem som kan offentliggjøres med navn eller bilde i avisa.

B. Prioritering av saksområder: i den nåværende situasjon.

13) Partiledelsens stoff skal inn. Ingen endringer tillatt uten ledelsens godkjenning, heller ikke oppdeling og mellomtitler. Alle løpende pålegg fra partiledelsen muntlig eller skriftlig skal inn snarest. Det skal føres egen journal for disse pålegga.

14) Det er ei hovedoppgave for avisa å avsløre og bringe stoff om sosialimperialismen og den faren den representerer i verdensmålestokk og for Norge.

15) Avisas må gjenreise og utvikle polemikken, særlig mot revisjonismen. Avisas må ikke nøye seg med å svare på angrep, men sjøl ta initiativ til slik polemikk og drive den fram etter en plan.

16) Avisas må prioritere opp økonomisk stoff, både nyheter og analyser av den økonomiske situasjon i Norge og utlandet.

17) Aktuelt stoff og nyhetsstoff prioriteres høyt. Avisas må også raskt bringe «nyheten bak nyheten» i saker som arbeidsulykker o.l.

18) Kulturstoff og kulturdebatt må prioriteres høyt. Det må arbeides målretta for å trekke en mye større del av den løpende kulturdebatten inn i avisas spalter.

19) Arbeiderkorrespondanse, leserbrev og henvendelser skal inn. De skal bokføres omhyggelig og besvares raskt.

Disse punktene er høyere prioritert enn de som følger.

20) Allsidige avsløringer skal være en regel i dagsavisa. De skal planlegges nøye og drives fram etter en plan. Skandaler som avslører borgerskapet skal raskt behandles både antagonistisk og propagandistisk.

21) Intervjuer med utenlandske marxist-leninister skal på straks.

22) I sporten skal masseidretten støttes. Også resultatservice.

23) Lederen skal prioriteres høyt som det viktigste uttrykket for partilinja i avisa utenom uttalelser/intervjuer med partiledelsen og offisielle dokumenter fra AKP(m-l). Den skal skrives av AU og godkjennes ord for ord av redaktøren eller annen bemyndiga person.

24) Avisas skal fremme en allsidig debatt, må utvikle evnen sin til å forene seg med ikke-kommunister, vise forsiktighet i handlinga av enkelt-personer og nytte metoden med å rette angrepa mot de hovedansvarlige i enhver sak.

25) Avisas skal i hovedsak bestå av faste spalter og fast redigerte sider.

26) Annonsepolitikken: boligannonser som nå o.l. Skal ikke ha «Oslo-kinoene viser». Ikke statsannonser. Nye typer annonser må godkjennes av partiledelsen.

28) Lydavisas skal fortsette å komme ut, foreløpig med 1 times band hver uke.

29) For spesialavisene fastslås at redaktøren også er redaktør for disse og at redaksjonen må vise ansvar for dem. Forøvrig vises til særdirektiver for hver avis.

Faste sider

Side 1 — som nå, med nytt hode

Side 2 — Leder (over seks spalter), dagens tegning, petit. Ledig plass til faglig kommentar (2 ganger i uka) og «partistoff».

Side 3 — Arbeiderkorrespondanse — Bondestoff m/kommentar (ca. 4 spalter) brei innretting

Side 4 — Arbeiderkorrespondanse — Korrespondentspalte faglig innretting + spalte med «nytt fra arbeidsplassen» — foreningsutt. m.m. Sport (1 side)

Side 5 — Nyheter — reportasje *Torsdag:* Kvinnestoff

Side 6 — Utenriks/nyheter Vår side

S i d e 7 — Samene

Utenriks/nyheter/reportasjer/kommentar Storting og styringsverk (1/2 side)

Side 8/9 — Midtsider. Åpne Ungdomsnytt

Side 10 — Debatt + leserbrev (4 spalter). Møter og arrangementer (2 spalter) Fremmedarbeiderstoff

Side 11 — Åpen Jakt, fiske og friluftsliv (minst 4 spalter)

Side 12 — Utenriksstoff. Bakgrunn — «tema» Råd og rett

Side 13 — Sport (4 ganger i uka/2 sider Sport (1 side) 8/9 mandag)

Side 14 — Kultur *Lørdag:* Gjesteskribent

Side 15 — 5 spørsmål, radio/tv-tips/kommentarer. Nederst: Hvem er hvor. Populærvitenskap (minst 4 spalter) Kryssord

De åpne sider fylles med faste spalter som fordeles over hele uka. (Se eget oppsett)

Faste spalter / fast stoff til KK.

Mandag:

2 spalter Ungdomsnytt

2 sider sport (midtsidene) med *kommentar*

Prioritering: 1. Masseidrett, 2. Nyhetsdekning av all slags idrett, 3. Kommentarer (2 ganger i uka)

Studiespalte (4 spalter)

Korrespondentspalte

Spørrespalte

Aktuell statistikk

Eget oppslag om samene

Tisdag:

Fremmedarbeideroppslag

Kronikk (4 spalter)

Råd og rett (2 spalter)

Storting og styringsverk, RV, bystyre osv. 1 side

Onsdag:

Ungdomsnytt (2 spalter)

Fremmedarbeider-oppslag

Fredag:

Ungdomsnytt

Fremmedarbeiderstoff

Jakt, fiske og friluftsliv (minst 4 spalter)

Råd og rett

Sport (1 side)

Lørdag:

Gjesteskribent

Populærvitenskap (minst 4 spalter)

Kryssord

Jen M. Slik vi ser det

Utvida gjettekonkurranse

Sport m/kommentar (ei side)

Novelle/bokutdrag

Kommentar til faste spalter / fast stoff

En del områder som fiske, helse/sosial m.m. har ikke fått noen fast spalte. Det betyr ikke at de ikke skal sikres plass. Der trengs egne retningslinjer over hvor mye *over tid*. Det samme gjelder kvinner og ungdom, som rett nok har fått ei fast spalte, men som også skal sikres et visst kvantum på ukebasis av reportasjer, kommentarer m.m. Utenom mandag, da midtsidene er fylt med sport, skal de brukes til reportasjer, med et visst antall arbeidsplassreportasjer, internasjonale reportasjer o.a. Side 5 og baksida er hver dag forbeholdt nyhetstoff, enten det er i artikkel — eller i reportasjeform. Stikkord her er *bredde* — for eksempel dekning av alle slags ulykker. Stikkord for *hele* avisa: *Få vanlige folk* inn i avisa, skriv om *resdagligliv*, og *gløm* ikke de eldre!

Kameratslig hilsen redaksjonen

STUDIEKAMPANJA

Intervju med parti-formannen om studier:

«VI MÅ SKAPE EN HÆR AV ARBEIDER-TEORETIKERE»

— Det er skrevet og sagt mye om studienes betydning, har du inntrykk av at dette er forstått i partiet? Er vi flinke til å bruke studier?

— Til en viss grad. Forståelsen for nødvendigheten av studier er bedre enn hva det noen gang har vært i partiets historie. Men jeg trur at det er et stort sprang fra velvilje, til å omsette dette i praksis. Folk veit at de bør studere, men ofte koker det bort i kål. Som et bevis på interessen for studier er salget av Leninserien. Dette er enestående — og det er ikke en fest-floskel. Interessen for annen teoretisk litteratur er også stor. Mange kamerater har klassikerne i bokhylla, men har en trøbbel med hva de skal lese. De kjenner jo ikke verka på forhånd og trenger hjelp og veiledning. Obligatoriske studier er en terskel. De kan sjølsagt ikke dekke behovet for et allsidig grep om marxismen-leninismen; det blir ba-

re en introduksjon. Disse studiene er dessuten valgt ut fra den situasjon som partiet står i nå — de skal forbedre vår praksis. Det er jo et særmerke ved vårt parti — det proletariske partiet — at vi bruker studiene til å veilede praksisen. En mangel ved studiene er at folk i alt for liten grad bruker dem til å løse politiske og organisatoriske spørsmål.

I dag er vi i den situasjonen at alt for få kamerater våger seg på å skrive teoretiske artikler. Det er faktisk bare en håndfull som skriver. Dette er misvisende, minst hundrevis av kamerater har lest så mye og har så mye praktisk erfaring at de er i stand til å skrive bra om teoretiske saker. Vi må komme dithen at vi kan skape en hær av arbeider-teoretikere.

Hvis kameratene bruker de obligatoriske studiene som et springbrett til å skrive artikler vil vi få en interessant debatt om den og den uttalelsen til klassikerne, hva de betyr i praksis til løsning av politiske og organisatoriske problem. Dessuten vil folk få et personlig og nært forhold til tekstene. Derfor vil jeg oppfordre alle kamerater til å hive seg inn i et forsøk på å meddele andre sine erfaringer og sette fram påstander; stille motsigelser skarpt.

STYRENE MÅ LEDE ANDRE I STUDIEKAMPANJA

— I artiklene om Bryn/Hellerud ble det sagt at laget hadde gode erfaringer med at mer erfarne kamerater gikk ak-

STUDIEKAMPANJA

tivt inn for å skolere mindre erfarne. Dette blir vel også viktig ut fra det du nå har sagt?

– Ja, det slutter jeg meg fullt ut til. En del lag praktiserer ordninga med faddere i praktisk arbeid og studier. Det er en god idé som flere bør benytte. Mer erfarne kamerater må dele med seg samtidig som de også har en del å lære av mindre erfarne. Vi må få en stil der vi skolerer hverandre.

– Styrene har vel også et spesielt ansvar for å følge opp studiene?

– Ja, hvis vi ser på studiene til Maos bind 5, så bør lags-styrene lage diskusjoner om enkelte artikler. Det skal ikke være noe hovedpunkt på lagsmøtene, men det går å sette av en time av og til. En kamerat kan lage en innledning til diskusjon. Trekke ut det viktigste, diskutere hva som kommer ut av artikkelen, hva det betyr for vårt arbeid, se på partiets praksis til nå osv. Artikkelen om Maos oppsummering av Stalins feil er en viktig artikkel som egner seg godt til en slik diskusjon.

– Hvilket inntrykk har du av de obligatoriske studiene i høst?

– Jeg har inntrykk av at ungdomsheftet blei godt mottatt og lest. Heftet er en av toppene på salgsstatistikken til Oktober. Mange kamerater har venta på sånt samla materiale. Likevel er det en avgrunn mellom dette og forståelsen for ungdomspolitikken som partiets hovedoppgave. Jeg har ennå ikke sett et innlegg som har brukt disse artiklene til å ta opp problem som: hvordan skal vi jobbe med ungdom, hva slags forbund skal RU og NKS være, kort sagt revolusjonær ungdomspolitik i praksis. Vi må omsette forståelsen til praktisk politikk.

Når dette er sagt kan vi nok slå fast at det har vært for mye obligatoriske studier i høst. Det har blitt for heseblesende, og for lite debatt omkring studiene. Derfor må folk fortsatt bruke disse heftene. Samtidig vil jeg oppfordre folk til å gi seg i kast med det nye heftet: «Be-

kjemp byråkrati og kommandometoder!»

STUDER BIND 5

– Hva blir ellers viktig å studere framover?

– I dette nr. av TF kommer en studieplan for bind 5 av Mao. Dette er et viktig verk og vi har lagt opp til studier av ca. 140 sider fram til sommerferien. Det er et allsidig utvalg av tekster. De er valgt ut fra partiets aktuelle behov og ut fra det som er viktigst i verket. Artiklene spenner fra taktikk (de tre første artiklene), arbeidsmetoder, politisk økonomi og til viktige internasjonale linjekamper (f.eks. artikkelen med vurdering av Stalin).

Utvalget skulle være overkommelig og gir spillerom til å fordype seg. Det er forskjell på bare å lese og det å studere.

– JA, KAN DU SI LITT OM STUDIEMETODER

– Gjør egne notater – merk deg viktige punkt og følg opp. Ikke gi deg før du finner svar. Skriv ned ord, uttrykk og vanskelige definisjoner. Prøv å sammenfatte hva du har lest og finn fram til hovedsaka. Det er viktig å irekke inn praksis, finne hva artiklene kan brukes til. Folk som er spesielt interessert i å se hvordan klassikerne studerte kan se på notatbøkene til Lenin om filosofi og om imperialismen. Han gjorde løpende notater ved siden av teksten. Vi kan jo ikke stille et slikt krav, men når en studerer på den måten får en et nært forhold til teksten.

Staten og revolusjonen f.eks. er en studieartikkel som går gjennom Marx og Engels syn på temaet for overgangen til sosialismen og avgrenser seg fra ulike typer opportunisme.

Det gjelder å tenke, sette ting i forhold til andre ting som en har lest, til den aktuelle polemikken i Norge og til interna-

Bekjemp byråkrati og kommandometoder!

som sosialistiske land må inngå med de kapitalistiske. Denne artikkelen som du finner i bind 4 av Mao (stod også i Klassekampen den 23/7 -77) oppfordrer jeg alle til å lese.

– Hva med studiene av den store polemikken?

– Jeg veit ikke hvor godt den er studert. Derfor oppfordrer jeg folk til å skrive til TF og fortelle om erfaringer; vanskelige ting som må følges opp osv. Det er brennaktuelle spørsmål i denne boka som ingen kan stille seg likegyldige til.

– På hvilke områder mener du studiene står svakt?

– Da vil jeg nevne politisk økonomi og filosofi.

Mange tror at filosofi er vanskelig. Dette er en myte for å holde proletariatet borte fra borgerskapets enemerker og for at vi ikke skal kunne avsløre tåkefyrstene. Mye av filosofien er dill-dall og her er det som Brecht sier om dialektikken «Du er ingen utbytter, så du kan godt forstå det». Her finnes det flere artikler i utvalget fra bind 5 som vil gi en viss forståelse av hva filosofi er.

Den politiske økonomien kommer vi ikke unna. Innen ikke alt for lang tid må vi ha obligatoriske studier av Kapitalen til Marx og andre verker. Vi jobber med en serie av utvalgte skrifter av Marx og Engels, — mer om dette seinere.

sjonale forhold.

– Hva med studiene av Mao-heftet om den 2. verdenskrigen?

– Mange kamerater har hatt stor nytte av dette heftet. Det er helt nødvendig for å forstå alle motsigelser i verden og ikke bare få et sjablongmessig forhold. Det er et stort skritt framover for å unngå et nytt 9. april. Husk at kommunistene før 1940 gjennomgående hadde lest mindre teori og mangla mange av de verkene som vi i dag har tilgang til. Det er viktig å gå tilbake til heftet, dra det fram igjen — bruke andre sider ved heftet og følge det opp gjennom å se på artikler i bind 5 av Mao.

En artikkel som ved en feil mangler i heftet er «Noen punkter til vurdering av den internasjonale situasjonen». Artikkelen slår klart fast at kommunistene i de enkelte land må følge sin egen politikk og ikke følge etter de kompromiss

STUDIEKAMPANJA

STUDIER: MAO BIND 5

Ikke slå i alle retninger.	35—38
Vær en ekte revolusjonær.	39—43
Om de politiske retningslinjene for arbeidet vårt i Tibet	77—80
Nedkjemp byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og disiplinen	88—90
Løs problemet med «de fem overdrivelsene».	93—95
Ordskiftet om den kooperative omforminga.	218—241
Om de ti viktigste forholda.	295—318
USA-imperialismen er en papirtiger	319—322
Noen erfaringer i vårt partis historie.	335—340
Tale på det andre plenumsrådet i Kinas kommunistiske partis åttende sentralkomite.	343—360
Taler på en konferanse for sekretærene i parti- komiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene	361—395
Vær aktivister i å fremme revolusjonen	497—511
Ei dialektisk holdning til indre enhet i partiet	528—530

-----
136 sider

SOMMERLEIR TEMAER

— 78

I de siste årene har det vært tendens til at sommerleir mobiliseringa har kommet som julekvelden på kjerringa, mange har ikke starta før etter 1. mai og det er altfor seint. Vi trykker temaene for sommerleirene allerede nå, for at folk skal begynne tenke på sommerleirene, sette av plass i ferien og spre ideen til andre. Mobiliseringa av NYE parti-medlemmer og uorganiserte til leir må begynne **NÅ**.

Red.

- *Krisa i Norge* — hvorfor kommer den? Hvordan føre kampen mot den?
- *Den tredje verden* — revolusjonære hovedkraft eller farlig illusjon.
- *Tsjekkoslovakia 10 år under jernhælen* — Sosialimperialismen på offensi-ven — hva med oss?

FEM SPØRSMÅL OM STORTINGSVALGET

Vi har noen spørsmål til oppsummeringene av stortingsvalget, spesielt i forbindelse med lanseringa av parola om et mandat i Oslo.

1) Hva var grunnlaget for ast

1) Hva var grunnlaget for at RV ledelsen trodde at en stortingsrepresentant fra Oslo var innafør rekkevidde ?

2) Hvordan kan valget i Oslo oppsummeres såpass positivt når under 1/3 av målsettinga ble nådd ? Tror vi på egne målsetninger ?

3) Er det muli at RV-ledelsen nyttet det borgerlige knepet om å love gull og grønne skoger for å få folk til å arbeide hardt ?

4) Hvordan rimer det at KK lørdagen før valget advarte mot »blåøyd idealisme» når avisen sjøl var med på å spre denne overoptimismen ?

5) Har vi tenkt gjennom hvordan gapet mellom våre spådommer og valgresultatet virker på relativt nye aktivister og andre venner av bevegelsen ?

Tom og Rune.

NOEN SYNSPUNKTER PÅ VALGKAMPEN '77

Jeg mener at årets valgkamp er den beste vi noensinne har gjennomført. Den politiske hovedlinga var rett. Oppgjøret med -73-avviket var ikke til å misforstå, og det blei lagt betydelig vekt på å ta et oppgjør med »venstre» avviket fra -75 om passiv boikott.

Jeg mener at det er svært viktig at et eller flere spesielt framskredne eksempler blir oppsummert grundig og mangfoldiggjort slik at de positive erfaringene derfra blir gjort til hele partiets eie.

**VIKTIGSTE POLITISKE AVVIK VAR
»VENSTRE» HOLDNING.**

Gjennomføringa av valgkampen vår var imidlertid hemma av en del feil som jeg

nå skal peke på.

Den viktigste politiske feilen var »venstre» avvik i forhold til valget. Denne feilen prega også sentralkomiteen til langt uti juli. Dette er nok ei viktig forklaring på det svake valgresultatet i en rekke byer og steder hvor det ikke fantes noen lokal forståelse for betydninga av å delta aktivt i valgkampen.

Denne »venstre»-holdninga måtte med nødvendighet gi en rekke negative utslag. Årsaken til denne »venstre» holdninga var etter min mening at heller ikke SK hadde forstått djupt nok betydninga av Lenins ord om at valget er en spesiell anledning. SK og mesteparten av partiet hadde ikke forstått hvilke (store muligheter) denne

VALGET

Valget var et oppgjør med de feilaktige spesielle anledninger gir oss til å vinne fram med vår politikk.

Det interne materialet (TF og direktiver) blei dermed også prega av dette. Artikkene preges av en kjedelig må-må-må innstilling i stedenfor å skape entusiasme for mulighetene som blir lagt oss i hendene under en valgkamp. Dette var den klart viktigste feilen.

KOM FOR SEINT IGANG

Valgkampen kom for seint igang. Feks. blei det på sentralt hold lagt opp til at det første interne møtet om valget skulle være i mai. Dermed mistet vi muligheta til allerede på 2. mai å føre så mange som mulig av FFF aktivistene direkte over i RV arbeide, mens de ennå var politisk »varme» etter 1. mai-markeringa.

Konklusjon: Internt møte om valget må holdes i god tid før første mai. Valgkampstarten må være i første uka i mai.

INNRETNINGA PÅ VALGKAMPEN VAR FOR LENGE ALLMEN OG SNEVER

Til å begynne med blei hovedvekta i innstillinga lagt på at »Vi må sjå valgkampen som ein svær propagandakampanje med siktemål å skolere og opplyse arbeiderklassen om kven som sit med makta, at vi treng sosialismen» (TF) Allment er dette riktig, men det er ikke nok. Det stiller ikke parola for **aktiv innsats** - den som seinare ble stilt - å få så mange som mulig til å stemme RV.

linjene fra valgene i -73 og -75 mener Dimi.

En slik parole tvinger oss til aktiv nærkamp med revisjonistene og til å gå i nærkamp med massene for å bekjempe og bryte ned deres borgerlige og småborgerlige ideer.

Konklusjon: I enhver valgkamp hvor vi stiller er spørsmålet om å få så mange som mulig til å stemme RV hovedspørsmålet. Det er ikke nok at den politiske og ideologiske linja ellers er rett.

Tilleggskommentar her må være at iogmed at RV ikke var AKP(m-l) og heller ikke noe FFF så behøvdtes det en klar formulering for hva alle som stemte RV gjorde.

Dette blei aldri gjort. Resultatet blei at store deler av aktivistene gikk ut med ei innstilling om at det bare var vaklende sympatisører som vi skulle konsentrere oss om til å få til å stemme RV.

Jeg mener at de som stemte RV, ga sin tilslutning til en revolusjonær politikk. Når det blir formulert slik, sier det samtidig at det ikke er nødvendig at vedkommende ikke er nødt til å være enig i alt eller mesteparten av RV sin politikk for å stemme RV. Det er nok at vedkommende ser at RV har samme syn som vedkommende på bestemte politiske spørsmål som vedkommende er opptatt av. Slik unn-gås sektarisme i innrettinga.

PAROLA »A=B» BLEI DÅRLIG OPP FULGT:

I TF juni-77 står det: »For det første må vi setja oss målsetjinga å avsløre kronargu-

mentet til DNA i valkampen om »A-regjering» og »arbeiderregjering.»(utheva av meg).Konsekvensen av denne prioriteringa blei aldri tatt.Det første naturlige tiltaket ville vært om det blei laget et eget hefte som grundig dokumenterte og viste med en rekke eksemplær at A=B på nettopp de områdene som store arbeidermasser har illusjoner.Hadde dette blitt gjort, ville nok denne innrettinga fått en helt annen kraft og gitt gode resultater.

»PROBLEMET VÆPNA REVOLUSJON BLEI DÆRLIG TAKLA

Jeg tør vedde mye på at de fleste av »vaklerne» som ikke stemte RV, gjorde det nettopp pga. at de ikke blei grundig forklart vårt syn på hvorfor væpna revolusjon og vårt syn på statens klassekarakter. Her var det også en stor svakhet at det ikke blei laget et eget hefte som propaganderte nettopp dette spørsmålet.

Mange av våre aktivister makter rett og slett ikke å argumentere fordi de sjøl ikke var skolerte i dette.Dette var en særdeles viktig mangel som nok forhindra oss i å rekruttere flere folk - spesielt RV-aktivister til partiet rett over valget.

OPPSUMMERING

Alle disse svakhetene bunner seg i at SK og mesteparten av partiet ellers ikke skjøn-

te godt nok hvilke store muligheter et valg gir oss til å styrke partiet, den revolusjonære og progressive bevegelsen både ideologisk, politisk og organisatorisk.

Viktige tiltak ved neste valg:

- 1) Vi må diskutere valget i god tid før 1.mai.
  - 2) Valgkampgruppene må nedsettes første uka i mai.
  - 3) Det må alt fra starten legges stor vekt på dette å skape entusiasme for å drive en aktiv valgkamp.Hovedmetoder vil være å peke på mulighetene og metodene.
  - 4) Vi må ha et konkret studietilbud for RV-aktivistene.Studie/skolerings møtene må i all hovedsak være avsluttet til s sommerleira.
  - 5) Vi må i hele landet oppfordre medlemmer og sympatisører til av avsette en eller touker av ferien sin til valgkamparbeide i den siste måneden før valget.
- Dette må planlegges lokalt slik at vi hele tida har en gjeng med heltids-valgkamp aktivister i sving.
Fram for en revolusjonær valgkamp med driv i i 1979!!

Dimi.

HVA OPPNÅDDE VI VED VALGET?

I de sentrale partiplanene stilte partiet tre mål for valget 77:

- 1) avsløre DNAs valgoeng med å stille A-regjering opp mot B regjering.
- 2) Ta stemmer fra SV.
- 3) Slå »NKP» i antall stemmer.

Partiet stilte aldri noe mål for antallet stemmer hverken sentralt eller brutt ned på fylkesnivå.Partisentralen stilte aldri parola: Kjemp for mandat seriøst.Det blei

ikke stilt noen mål for dette valget som et ledd i å auke vår parlamentariske styrke.I forhold til stemmetallet sa partiet at stemmer var viktig og at alle RV-aktivister måtte skaffe et antall stemmer f.eks. to hver.DS reiste parola »Kjemp for mandat i vårt fylke» og peikte på at situasjonen ved valget var gunstig, at det var vår egen sekterisme som var det viktigste hinderet i å vinne stemmer, ikke at massene var tilbake-

VALGET

liggende. Men DS gikk samtidig imot å stille konkrete mål for RV-gruppene og undersøkte heller ikke forholda rundt omkring slik at sånne mål kunne stilles. Det er betegnende at DS-ansvarlig først tre uker før valget skaffet seg oversikt nøyaktig over stemmetall fra tidligere valg.

Vi slo »NKP» klart på landsbasis. I fylket vårt fikk vi over dobbelt så mange stemmer som »NKP». AP gikk kraftig fram både hos oss og i landet. SV gikk tilbake på landsbasis, men hos oss gikk de fram i forhold til 73. Vi kan slå fast. I forhold til måla våre har vi oppnådd ett. å slå »NKP». Vi har ikke vunnet stemmer fra »NKP», vi har overhodet ikke fått gjennombrudd for at A-regjering er lik B-regjering. I forhold til mandat har vi knapt rørt oss.

Ut fra dette fins det tre muligheter:

- 1) Måla var umulige å nå.
- 2) Kadern var vrang og uvillig til å sette ei korrekt linje ut i livet.
- 3) Det var alvorlige feil i den politiske linja.

Målet var etter mi oppfatning ikke feil eller umulig å nå. Klassekampen og klasse-motsigelsene er skarpere enn før, SV har i sak etter sak stått fram som et Etter mi vurdering er det partiet som ikke har makta å knytte faste nok band. For det første fordi det var store feil i den politiske linja for valget. For det andre fordi vi har hatt sekteriske feil over tid. For det tredje har ri rekke byråkratiske feil hindra kadern i å utfolde initiativet og hindra den politiske ledelsen å ta et fast grep om utviklinga av massearbeidet.

FEIL I DEN POLITISKE LINJA

Ved valgoppstartinga slo vi fast at -73 linja var ei revisjonistisk støtt SV-linje. At -75 linja var prega av overslag til åpen nedvurdering av parlamentet. Begge disse linjene hadde til felles at de ikke la vekt på å få inn revolusjonæresikre stemmer systematisk og stille dristige mål. Linja nå skulle være et oppgjør med dette.

Jeg mener at partidirektivene tok sikte på å innrette oss kun til den framskredne tredjedelen. Dette gjelder programmet for RV

som var altomfattende, høyst prinsipielt og ikke fremma agitasjon på noen få heilt sentrale krav i klassen og folket. Det gjelder den skriftlige propagandaen som mangla levende agitasjon retta til massene, men var prega av propaganda og innretta på de framskredne. SK stilte ikke spørsmål- et slik. Hva er avgjørende forskjellen i massekampen og massenes krav mellom oss og revisjonistene/sossene? Mest åpent kom denne linja til uttrykk i RVs radio-program som var en sammenhengende oppløsning av revolusjonære slagord.

SK kjørte ikke fram spørsmålet om mandat og stemmetall. Dermed blei korrekte tiltak som utgivinga av Badajev og Røde-Fane hengende i lause lufta. Dette var ei linje for skjult boikott. Det var ingen tilfeldighet at valget på sommerleirene gjennomgående var prega av mangel på linjer, entusiasme og skarpe motsigelser.

Samtidig var ledelsen for RV-arbeidet sitt oppgjør med feile linjer haltende, mest i det ideologiske feltet og mindre i propagit og massearbeid. Men ikke desto mindre vil jeg påstå at den lokale propagandaen var oedre og mer innretta på massene enn de entrale utdelingsflaka. Ein uorganisert RV-aktivist nekta feks. å dele ut det sentrale innspurtsflaket på arbeidsplassen fordi det gikk høgt over hodet på massene der og ville gjøre det vanskeligere å vinne dem for RV. DS hadde planer om å gi ut distrikts-sedler på ei rekke områder som, olje, faglig osv. Bare ei kom ut, boligseddelen. Dette er uttrykk for kor lite oppmerksomhet levende agitasjon fikk.

Mange grupper vegra seg mot å gå på husbesøk, og flere gikk ikke på husbesøk eller fulgte opp de mest progressive. I det hele tatt. Det skyldes sekterisme og redsel for massene.

Den politiske linja var et avvik fra prinsippet om å sørge for massenes velferd. De konkrete dagskrava til klassen og ikke de dagskrava som vi stilte, som Sovjet i Barentshavet, blei ikke lagt vekt på. RV stilte ikke altomfattende krav om krise og trusselen om arbeidsløyse. Etter mi meining har linja om å sørge for massenes velferd blitt gitt lite oppmerksomhet over tid. Dermed er heller ikke tilliten til

at kommunistene har ei linje for massenei alle spørsmål blitt utvikla. Mange masser oppfatter kommunistene som dyktige og som oåååoffrende kjemper for saker som fortjener sympati, men at de er et parti som ikke »passer» i forhold til dtortinget. (Dere er jo mot stortinget. Hva vil dere gjøre med arbeidsplassene, med trygdene osv. ?) At partiet til dags dato ikke har et handlingsprogram meiner jeg henger sammen med dette avviket på å bry seg om alle saker som angår massene.

I den kampen vårt distrikt hadde for parolen om mandat ble det gjort en del overslag. Mange agiterte for ei overoptimistisk linje om at vi sjølsagt kunne få mandat og angrep alle dem som ikke hadde tro på det. De malte et urealistisk bilde av stoda i massene der det blei om å gjøre å nå alle med propaganda. Mens de ikke gjorde noe alvorlig for å sikre stemmer i eget omland, henvendte de seg ut i det böå fordi de trodde at det var så mange ukjente som en med letthet kunne vinne. Denne vulgærlinja saboterte hovedlinja med husbesøk og grundige diskusjoner, men spilte ei underordna rolle.

TA LÆRDOM AV DE STERKE SIDENE

Hvorfor var valget ett skritt for å snu tilbakegang til framgang ?

1) Skarp ideologisk kamp mot feilaktige sekteriske linjer og for dristige mål i arbeidet.

2) Offensiv stil i valgarbeidet med konfrontasjoner mot de borgerlige arbeiderpartiene, særlig SV.

3) Utvikling av mange punktdemonstrasjoner og politiske framstøt og offensive stands med mange folk, kultur og slagordroping.

4) Ein heil del godt arbeid med husbesøk, oppsøking av arbeidskamerater, mange har fått entusiasme for husbesøk. Denne stilen må vi ikke slippe, men utvikle videre. Dette var det mest dyrebare resultatet vi oppnådde ved valget. De som har gode resultater her må trekke de andre som har trøbbel med.

5) Utvikling av pro/agit og kultur i massearbeidet.

Å utvikle masselinja og bekjempe sekterisme betyr å ofre større oppmerksomhet på formene for agitasjon og bruke kulturen offensivt.

Leif, RV-aktivist.

TF har fått svært mange innlegg med spørsmål, kommentarer, kritikk og oppsummeringer av Stortingsvalget 1977. Dette er bra. Stortingsvalget må oppsummeres skikkelig sånn at vi så tidlig som mulig kan starte valgkampen i 1979. SK er igang med en oppsummering av valget, men det er fortsatt behov for undersøkelser før en slik oppsummering kan bli klar. SKs oppsummering av valget og svar på kritikken kommer i et seinere nummer av TF. I denne omgang trykker vi et redigert og forkorta utvalg av de innlegga som til nå har kommet. Vi vil samtidig oppfordre kameratene til å ta stilling til disse innlegga og sjøl kaste seg inn i debatten om Stortingsvalget her i TF.

Red

KAN DEN BORGERLIGE HÆREN FØRE EN RETT- FERDIG KRIG?

Dette innlegget til «Leo» bør leses nøye av kameratene, det reiser uhyre viktige spørsmål om kommunistenes holdning til krigen. Hvordan en svarer på dette vil ha avgjørende betydning for framtida. Vi oppfordrer andre kamerater til å svare på innlegget og legge fram sine synspunkter.

Jeg er en av dem som føler meg truffet av Gunnars påstand om inntagelse av trotskistiske standpunkter, «Om sommerleirdiskusjonene» i TF, oktober 1977, og så langt fra å «kritisere opportunistiske linjer hos meg sjøl.» vil jeg gå til motangrep på hva jeg oppfatter som den alvorligste motsigelsen i sommerleirdiskusjonene. Denne motsigelsen gjorde meg en smule redd, og jeg mener Gunnar dekker over den ved å angripe bl.a. mitt standpunkt.

Påstand: Den farligste idéen som kom fram på leiren jeg deltok på var: «Vi kan ikke slåss mot to fiender på en gang. Om det skulle komme noen NATO-soldater og slåss på norsk jord under et sovjetisk angrep, må vi konsentrere oss om å slå russerne første!» Dette er ei linje for nederlag i folkekrigen, ei linje for å «bekjempe pest med kolera». Opp mot denne idéen slåss jeg, Gunnar karrikerer linja med å sitere: «en eneste amerikansk soldat ville gjøre borgerhærens motstand urettferdig». Ja, for pøker, da er borgerhærens motstand *helt sikkert* urettferdig. For om dem bare sender *en* (noe som i virkeligheten er lite realistisk, i virkeligheten har vi allerede *mange* NATO-soldater på norsk jord. — jeg kommer tilbake til det), så

har dem sendt en stykke lys levende ^{red.} koleraspill inn i landet, og utifra det jeg oppfatter som et prinsipp for folkekrigen, og dette prinsippet er «ikke støtte seg på en imperialistmakt i kampen mot en annen», ser jeg det som prinsipielt galt ikke å uskadeliggjøre denne soldaten også.

Nå skal jeg gå litt grundigere til verks:

For det første vil jeg kritisere Gunnar fordi han kapper prinsipp-programmet på midten i spørsmålet, og unnlater, det etter min mening viktigste, disse 4 avsnittene som følger *rett etter* Gunnars sitat, og det 3. avsnittet ber jeg folk studere spesielt:

«Difor svarar AKP(m-l) på det auka trugsmålet frå dei to imperialistiske supermaktane ikkje med å krevja opprustning av det reaksjonære norske militærapparatet, men ved å gå inn for *folkevapning*, og oppmodar proletariatet og det arbeidande folket til å få seg våpen og læra seg militærkunst.

Dersom det kjem eit åtak på Noreg, er det AKP(m-l) si plikt å leia proletariatet og det arbeidande folket i forsvarskrig mot alle imperialistmakter som går til åtak, same om dei kjem fra aust eller vest.

Så snart ei supermakt går til åtak på Noreg, må arbeidarklassen og folket svara på det ved å organisera ein væpna motstand uavhengig av borgarskapet si leiing same kva den borgarlege hæren gjer, same om han gjer motstand som fortener støtte eller ikkje.

Proletariatet må svara på eit åtak med å føra *nasjonalrevolusjonær frigjøringskrig mot den imperialistiske krigen*. Mot den imperialistiske åtaksmakta, som fører urettvis krig, må det arbeidande folket i Noreg svara med sin rettvise forsvarskrig».

For å sitere Gunnar: «Som vi ser er partiprogrammet helt klart på dette punktet.» Helt klart i mot Gunnars konklusjoner.

Utifra hele sitatet (Jeg regner med at folk har lest forrige TF, hvis ikke, begynn å les prinsipp-programmet på s. 128), ser vi at *uansett* vil borgerhærens motstand være *underordna*, folkehærens motstand *overordna*, under *hele* krigen! i samsvar med forsvars/folkekrigens målsettinger. Dette for å sette spørsmålet vi diskuterer på den plassen det hører hjemme.

Hvilke muligheter har så den norske borgerhæren for å yte rettferdig motstand under et sovjetisk angrep? (For det er ingen som tror at denne hæren vil yte motstand under en NATO-okkupasjon???) La oss først se på hæren som *helhet*. I fredstid har den norske regjeringa en viss formell kontroll med hæren, gjennom forsvarsminister osv. *Men i enhver «spent situasjon» og i enhver krigssituasjon vil hele den bestemte myndigheten over den norske hæren bli overført til NATO-hovedkvarteret på Kolsås, som igjen direkte er underlagt hovedkvarteret i Brüssel* (som i sin tur igjen er underlagt Pentagon). Og på Kolsås er det ikke bare nordmenn (en offiser er også soldat, hva? viser til hva jeg pekte på tidligere i innlegget, vi har NATO-soldater temme-

lig fast og godt stasjonert på norsk jord, konstant).

Konklusjon: Under et sovjetisk angrep vil *aldri* ledelsen av den norske hæren lede en rettferdig forsvarskrig, ettersom ledelsen *at once* vil bli underlagt NATO, og dermed USA. Virkeligheten forteller altså at om den borgerlige regjeringa kan lede en rettferdig krig, må en av to ting skje:

1) Stortinget melder Norge ut av NATO på flekken når russerne angriper.

2) Det første russerne gjør er å bombe Kolsås sønder og sammen slik at den norske regjeringa igjen må ta ledelsen over hæren for ei tid.

Er det muligheter for rettferdig krig fra enkelte avdelinger av den norske hæren? Kanskje hvis:

1) Det blir en periode hvor NATO ennå ikke har skaffet seg full kontroll over ledelsen av alle hærenhetene.

2) Hvis det skulle finnes patriotiske offiserer som driter i Kolsås sine direktiver.

3) Hvis soldatene selv overtar ledelsen av enkelte enheter.

Men jeg tror alle disse tilfellene vil være unntak. Jeg vil peke på hvordan jeg tror det er i virkeligheten:

Forlegningene på Bardufoss er til for å forsvare en flyplass et visst tidsrom inntil NATO-fly kommer. Fjorårets NATO-øvelse i Trøndelag, hvor det ble øvd i bruk av atomvåpen. Utifra dette mener jeg at dagens norske borgerhær i all hovedsak ikke vil være i stand til å yte en rettferdig forsvarskrig, men bli en brikke i NATOs og dermed USAs imperialistiske krig.

Sier jeg at det «er reaksjonært å forsvare den nasjonale sjølråderetten?» (sitat fra Gunnar nederst nest siste avsnitt, midterste kolonne s. 29). Nei, jeg sier at den norske hæren allerede er så kolerabefengt at den ikke vil bli noe forsvaret for den nasjonale sjølvrådet. En viktig del av vår nasjonale selvråde-

rett gikk tapt i 1949, da vi ble måkt inn i NATO. Det blir det norske folket under arbeiderklassens (og dermed AKP(m-l)s) ledelse som må forsvare den norske selvvråderetten under et imperialistisk angrep på Norge.

Til parallellen fra 1940: På det tidspunktet var det et *tidsspørsmål* hvilken blokk som skulle okkupere Norge først, England minelua norske fjorder rett før den tyske okkupasjonen, og planla selv okkupasjon. Den feilen NKP bl.a. gjorde i 40 var at de bare så den ene ulven, og ikke den som allerede holdt på å sluke Norge. Når engelske styrker gikk i land i Narvik var det altså ikke for å forsvare Norge, men for selv å okkupere. Etter min mening hadde det da vært korrekt *også* å sloss mot disse troppene.

Jeg skal trekke fram et par eksempler fra avslutninga av 2. verdenskrigen for å vise konsekvensen i det synet jeg polemiserer mot: Greske partisaner sloss heltemodig mot nazistene under hele krigen. På slutten tilbød engelskmennene «hjelp» til å drive ut resten av nazistene. Grekerne svarte ja, engelskmennene var jo «allierte». Hvem var det engelskmennene til sjuende og sist slakta? Nazistene eller partisanene?

Albanerne fikk det samme «tilbudet», og de lovte engelskmennene den samme behandlinga som de ga italienerne og tyskerne.

Jeg skal slutte av. Mitt kjennskap til militæret, folkekrigen osv. er dårlig. Men dersom en folkekrig skal vinne seier, i en imperialistisk krig, har jeg iallfall oppfatta bl.a. følgende prinsipper:

1) Den må være ledet av arbeiderklassen, og denne ledelse må være korrekt. Dette forutsetter et marxist-leninistisk parti som ikke gjør prinsipielle feil.

2) Det må bygges en folkehær.

3) Det må bygges en breiast mulig enhetsfront.

4) Man må ikke støtte seg på en imperialist makt i kampen mot en annen.

Og dette siste prinsippet mener jeg blir brutt av dem som sier at vi «ikke kan sloss mot to fiender på samme gang». For ettersom Norge ligger midt i skuddfeltet mellom supermaktene, vil det antageligvis være nettopp det vi blir nødt til, og den du ikke sloss mot, den *støtter* du i praksis.

Jeg mener Gunnar dekker over denne motsigelsen og slår gal vei.

Leo

VIETNAM: REVISJONIS- MEN PÅ FRAMMARSJ

— kommentar til Vietnams invasjon av Kampuchea

Det er krig mellom Kampuchea og Vietnam. Kommuniste og progressive i Norge ser på dette med indignasjon. Det finnes ikke skygge av tvil at Vietnam har angrepet Kampuchea, og invadert landet. Meldinger tyder på at den vietnemesiske hæren er 56 km fra Phnom Penh. Fra Vietnams side er krigen en urettferdig krig for å tilrane seg kampucheansk territorium. Militært sett er angriperen Vietnam den overlegne parten, mens Kampuchea er den svake underlegne parten.

Invasjonen av Kampuchea er diktert av Sovjets globale strategi. Det er ledd i forsøkene på å innringe Kina. Det skal avskaffe det sosialistiske styret i Kampuchea. Det tar sikte på å skape et Indokina under sosialimperialismens hege-
moni.

Kampuchea og Vietnam er to land i den tredje verden. At det er krig mellom dem står mot interessene til hele den tredje verden, ikke bare til folkene i både Vietnam og Kampuchea.

Den norske marxist-leninistiske bevegelsen har alltid og konsekvent støtta frigjøringskampen i Vietnam. Til dette arbeidet har vi ofra mye krefter. Vi har organisert bredt. Over hele Norge har det vært arrangert hundrevis av demonstrasjoner. Ved flere høve er progressive blitt fengsla pga. sitt støttearbeid til Vietnam. Kommuniste og progressive har mottatt representanter for det viet-

namesiske folket, og åpnet sine hjem for dem. Vi har sett på Vietnam som et sosialistisk land, og som kommuniste er vi, og må være, de første til å forsvare land hvor proletariatet har statsmakta.

Når et land vi har sett på som sosialistisk invaderer et annet land vi ser på som sosialistisk er det naturlig at kamerater er bekymra og stiller seg spørsmålet: Hva skjer? Jeg skal komme med noen kommentarer til dette.

1. VIETNAMS LANGVARIGE REVOLUSJON – ET FORBILDE FOR VERDENSPROLETARIATET

Det vietnemesiske folket har kjempet for revolusjonen i mange år, og det har vært stort heltemot. Fra 1930 var denne kampen leda av Indokinas Kommunistiske Parti, seinere Vietnams Arbeiderparti, et marxist-leninistisk parti med HoChi Minh i spissen.

Da den japanske imperialismen brøt sammen gjennomførte det vietnemesiske folket den stolte August-revolusjonen, og 2. september 1945 erklærte Ho Chi Minh at den Demokratiske Republikken Vietnam var oppretta. Vietnam blei straks invadert av franske imperialiststyrker, støtta av den da oppadstigende stormakta USA. Vietnams Arbeiderparti greidde å holde på de nordlige områdene, hvor DRV utvikla seg til en sosialistisk stat. I 1954 blei de

franske imperialiststyrkene omringa ved Dienbienphu og overga seg.

USA tok over etter Frankrike, og det vietnamesiske folket måtte kjempe i 21 år til før det greidde å drive USA imperialismen ut for godt.

Krigen i Sør-Vietnam mot imperialismen har enorm historisk betydning. Den varte i 30 år. Den var en stor oppmuntning til frigjøringsbevegelser over hele verden, for eksempel i Malaya, Algerie, Indonesia, Kenya, Azania, for å nevne noen. Den inspirerte mange arbeidere og mange ungdommer i kapitalistiske land til solidaritetsarbeid. I mange land var dette solidaritetsarbeidet foranledningen til at revisjonismen ble bredt avslørt for første gang etter mange år, og til at marxist-leninistiske organisasjoner oppsto.

Krigen i Sør-Vietnam var vendepunktet for USA-imperialismen. Fra å være verdens mektigste stormakt begynte USAs tilbakegang da det ble klart at Vietnam ville seire.

REVISJONISMEN AVSLØRT, MARXISMEN-LENINISMEN BEKREFTA

Vietnams nasjonale og revolusjonære frigjøringskrig mot USA-imperialismen bekrefta overfor verdens folk grunnleggende prinsipper i marxismen-leninismen, og den avslørte revisjonismen.

Revisjonismen går mot folkekrigen og for fredelig overgang. Krustsjovs variant var prinsipielt mot all frigjøringskrig ut fra at en «liten gnist kan starte en verdensbrann», dvs. at frigjøringskriger mot imperialismen kan gli over i verdenskrig og at det derfor er en trusel mot freden å føre frigjøringskrig mot imperialismen. Krustsjovs linje var fred med USA. Sovjet og USA skulle sammen være verdenspoliti. Deres oppgave skulle være å sikre freden mot verdens krigerske folk

Ledelsen i Vietnams Arbeiderparti (VAP) avviste denne kontrarevolusjonære linja. Den forsvarte folkekrig og de undertrykte nasjonenes rett til å slå seg fri fra imperialismen. Den avslørte fredspratet til Krustsjov som et angrep mot det vietnamesiske folkets rett til å herske i sitt eget land. Ledelsen i VAP fikk støtte fra Kinas Kommunistiske Parti (KKP), Arbeidets Parti i Albania (APA), Koreas Arbeiderparti, og marxist-leninister og progressive over hele verden. I Laos gikk patriotene, med Souphanovong i spissen, sterkt mot Krustsjovs forsøk på å nedlegge deres kamp.

Vietnam-krigen slo i hjel Krustsjovs forfalskning av «fredelig sameksistens» og avslørte ideene om «fredelig overgang». Den fikk svær betydning for spredning av revolusjonære ideer i den tredje verden. Det dukka opp flere titalls frigjøringsbevegelser som lærte av Kina og Vietnam.

I mars 1970 intrigerte USA for å erstatte patrioten prins Sihanouk med marionetten Lon Nol. Kort tid etter ble Kampuchea invadert av USA. Kampuchea Kommunistiske Parti gikk i spissen for å opprette en frigjøringsfront (FUNK) og en regjering (GRUNK) som bygget på enhet med patrioter og anti-imperialister fra alle lag av befolkningen, inklusive prinser og fyrster som Sihanouk og Penn Nouth. Kina ble hovedstøtten for FUNK og GRUNK. Sovjet nektet å støtte og var innstilt på å likvidere frigjøringskampen til det kampucheaanske folket. De Indokinesiske Folkenes Toppkonferanse i april slo fast enheten mellom frigjøringsbevegelsene i Vietnam, Laos og Kampuchea i den felles kampen mot USA-imperialismen. Dette var også et slag mot sosialimperialismen.

Ingenting kan viske ut den revolusjonære fortida til Vietnams Arbeiderparti. Det er en skatt vi må vite å ta vare på.

Det har vi for eksempel gjort gjennom forlaget Oktobers utgivelser: biografien til VAPs store leder *Kamerat Ho Chi Minh*, novellesamlingen *Vår Egen jord* om forskjellige sider ved folkekrigen, og sammenfatning av erfaringer fra folkekrigen i kamerat Truong Chinh's bok *Folkekrigens vei*. Dette tilhører verdens revolusjonære, det tilhører oss.

2. VIETNAMS INDRE UTVIKLING

Vietnams indre utvikling og forholdet til Sovjet står begge i motsetning til den revolusjonære tradisjonen. Det er mye ved den indre utviklingen jeg ikke er sikker på, og som krever mer studier. Men jeg har stoff fra forskjellige kilder, blant annet på inntrykk fra norske kamerater som har vært i både Nord- og Sør-Vietnam.

Først må jeg slå fast igjen at den Demokratiske Republikken Vietnam leda av Ho Chi Minh var et sosialistisk land under proletariatets diktatur.

Men: I dette landet var det aldri noen stor bevegelse for å bekjempe revisjonismen, som for eksempel kulturrevolusjonen i Kina var. Det ble aldri slått fast noen fare fra noe indre borgerskap eller indre revisjonisme som Mao la så stor vekt på. Det har heller aldri vært noen bevegelse av samme type som revolusjoneringskampanja i Albania (slutten av 60-åra og begynnelsen av 70-åra).

I talen ved offentliggjøringa og 17-årsdagen for Kampuchéas Kommunistiske Parti understrekte Pol Pot betydninga av den indre klassekampen. Slike temaer har nesten ikke vært behandla av ledelsen i VAP.

I boka til Truong Chinh: *Forward Along the Road Chartered by Karl Marx* (Framover langs veien staka opp av Karl Marx — Hanoi 1968), blir det likevel sagt noen riktige ting om dette. Men teoretiske verker til andre ledere i VAP, som for eksempel Le Duan, slår fast tradisjonelle revisjonistiske ideer om at det

ikke er mulig med noen borgerlig kontrarevolusjon etter en sosialistisk revolusjon.

Dette har vidtrekkende betydning. For det første: Dersom slike ideer står fast i VAPs ledelse så er folket bortimot avvæpnet mot en fredelig borgerlig kontrarevolusjon. For det andre: Slike ideer om «engang sosialistisk, alltid sosialistisk» gjør sjølsagt enhver forståelse av *sosialimperialismen* umulig.

En kan kanskje forstå at den indre klassekampen blei neddempa under krigen, av hensyn til den nasjonale enheten. Men nå er det gått to og et halvt år siden frigjøringa og ingenting er gjort. Forskjellen mellom utviklinga i Vietnam og i Kampuchea gjenspeiler klare avvik i politisk linje.

I Nord-Vietnam forteller utlendinger om kaos i bygging av nye anlegg, om fabrikker levert fra utlandet som kanskje aldri blir satt i gang med produksjon, osv.

I Saigon — Ho Chi Minhs by er det åpen svartebørs, narkotikasalg og prostitusjon. Vietnamesiske myndigheter innrømmer dette sjøl. De innrømmer også at deler av befolkningen i byen ser på det nye styret som ett nytt undertrykkerstyre. Grunnlaget for dette er blant annet at det finnes hundre tusener arbeidsløse i Saigon — Ho Chi Minhs by i dag. Kampuchea hadde hatt de samme problemene dersom partiet ikke hadde fulgt den helt riktige linja å evakuere byene.

Det er fortsatt mangel på ris i Vietnam. Kampuchea derimot eksporterer ris, og har blant annet sendt rishjelp til Laos.

Vietnam satser på utenlandsk hjelp for å bygge opp sin økonomi. Denne hjelpen kommer i første rekke fra Sovjet og andre østeuropeiske land, men også fra private bedrifter i andre kapitalistiske land. Utenlandske investeringer i Vietnam får gunstige betingelser, blant annet kan de bli fritatt for skatt. Her er

Vietnam på linje med de aller fleste utviklingsland.

Kampuchea derimot satser på sjøberging og avviser utenlandsk «hjelp». Til tross for at utgangspunktet var verre (større fattigdom, mindre industri), ser det ut til at økonomien går bedre i Kampuchea enn i Vietnam.

3. VIETNAMS LEDELSE GLIR I RETNING SOVJET

I mange år har Vietnam utviklet seg i retning Sovjet. Hverken parti- eller statsledelsen har noen gang offentlig kritisert revisjonismen i Sovjet eller sosialimperialismen.

I begynnelsen av 60-åra ble Vietnam åpent motarbeida av Sovjet. Vietnam fikk ikke noe hjelp før Krustsjov falt i 1964. Før den tida kom all hjelp fra Kina.

Etter Krustsjovs fall ble hjelpen kopla sammen med press. For eksempel reiste Kosygin til Hanoi i begynnelsen av 1965. Han lovte at Vietnam skulle få raketter for å beskytte seg mot terrorbombinga av Nord-Vietnam som tok til i februar. Som motytelse skulle Nord-Vietnam overlata kommandoen over sine land- sjø- og luftstyrker til Sovjet. Vietnameserne avslo «tilbudet».

FNL ble åpent motarbeida av Sovjet. Sovjet prøvde å presse FNL til fredsforhandlinger i sekstiåra på et tidspunkt da dette ikke var i Vietnams interesse. Sovjet og dens støttespillere saboterte FNLs virksomhet i utlandet. For eksempel måtte FNL sende folk til Sverige for å få kjøpt utstyr til kontoret i Praha.

Revisjonistene gjorde også sitt for å sabotere støttarbeidet. Paroler som «fred i Vietnam» og «alle fremmede styrker ut» ble lagt fram både i Norge og i mange andre land.

«Fred i Vietnam» var en åpen anti-vietnamesisk parole. Den støtta direkte opp om supermaktsspillet for å tvinge Vietnam til å oppgi frigjøringskampen

og godta en urettferdig «fred» påtvingt av USA og Sovjet i fellesskap.

«Alle fremmede styrker ut» parolen var også en direkte støtte til USA. De eneste fremmede styrkene i Vietnam var USAs. Grunnen til at revisjonistene ikke ville si «USA ut av Vietnam» var at de oppfatta, i likhet med USA-imperialismen, at «nord-vietnamesiske» styrker var «fremmede» styrker i sør.

På tross av dette har forholdet Vietnam-Sovjet gradvis bedret seg.

Dette går fram blant annet av den senere reaksjonære standpunkter de vietnamesiske lederne har tatt i viktige internasjonale spørsmål. De har for eksempel:

- offentlig støtta Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia,

- støtta Mujibur Rahmans fascistiske terrorstyre i Bangla Desh,

- støtta Indira Gandhi så langt at de til og med offentlig erklærte støtte til de fascistiske «unntakslovene» hennes,

- støtter militærjuntaen i Etiopia mot den eritreiske frigjøringskampen og mot opprørerne i Etiopia,

- støtta Cubas invasjon i Angola.

Mot slutten av september 1975 dro Le Duan, sekretær i VAP, på en lengre reise i spissen for en parti- og regjeringsdelegasjon. Le Duan dro først til Peking, hvor han bl.a. ble mottatt av formann Mao. I Peking ble det undertegnet en bistandsavtale med svært gunstige betingelser for Vietnam, men det kom ingen felleskommunike.

3. oktober dro Le Duan og hans følge til disse «sosialistiske landa»: Ungarn, Bulgaria, DDR, Tsjekkoslovakia, Sovjet, Polen og Romania. Han var ikke hjemme i Vietnam før 22. november.

I alle disse landa ble det undertegna avtaler om økonomisk, kulturelt og vitenskapelig samarbeid, og flere kommunikeer ble utstedt.

Kommunikeet med Sovjet er interes-

sant. Det inneholder en hyllest fra VAP og DRVs regjering til Sovjets utenrikspolitikk. Ingen av de bresjnevistiske fraser er utelatt, verken «fredelig samarbeid», «verdensfred», «internasjonal sikkerhet» eller «avspenning». Kommunikere roser den all-europeiske sikkerhetskonferansen i Helsinki. Det slår fast som begge parters mening at opprustningen av de «sosialistiske landa» «spiller en viktig rolle for å trygge freden og sikkerheten i Europa».

Kommunikere gjør også rede for Sovjets økonomiske bistand til Vietnam. Det går klart fram av betingelsene for denne hjelpen at det er «u-hjelp» i tradisjonell ny-kolonialistisk forstand: Sovjet gir bl.a. lån som skal brukes til å kjøpe sovjetiske varer og finansiere sovjetiske «eksperter» virksomhet i Vietnam. Kommunikere tar opp perspektivene for det økonomiske, tekniske og vitenskapelige samarbeidet og slår fast at det skal utvikles til et «bilateralt og multilateralt (samarbeide) innafor rammen for de sosialistiske statenes samarbeide, inklusive en samordning av folkehusholdningsplanene».

Hva er de «sosialistiske statenes samarbeid på det økonomiske området»? Det er Comecon, en slags Sovjet-styrt fellesmarked for Øst-Europa. Hva betyr en «samordning av folkehusholdningsplanene»? Det betyr at de mindre statene skal legge opp sin industri og jordbruk etter Sovjets behov.

Vietnamesisk presse har videre slått fast at *protokollen* undertegnet i Moskva av Le Duan og sosial-imperialismens høvdingar inneholder en avtale om en «koordinering» av statsplanene til DRV og Sovjet for perioden 1976–80.

Utlendinger som har vært i Vietnam og vietnameserne sjøl forteller om svært mange russiske og øst-europeiske eksperter i Vietnam. Om disse blir det fortalt de samme historier som om andre revisjonist-eksperter i andre land: kor-

rupsjon, svartebørs, fyll, trakassering av befolkningen osv. Utenlandske presesfolk har ved flere høve beklaget seg over ubehageligheter når de er blitt tatt for å være russere på gata i Vietnam.

Kampucheanske erklæringer fra slutten av desember, rett etter den vietnamesiske invasjonen, kommer med klare antydninger om at sovjetiske mannska-per tar del i angrepene på vietnamesisk side. Dette minner svært om de sovjetiske ekspertenes opptreden i Angola.

Det er også klart at både «euro-revisjonister» og bresjnevister støtter Vietnams invasjon av Kampuchea. Dette gjelder bl.a. «Friheten» i Norge, Cuba, quisling-regimet i Tsjekkoslovakia, revisjonistpartiet i Frankrike og andre.

kamerat Dac To

SISTE DEL AV ARTIKKELEN KOMMER I NESTE TF.

ENDRINGER I VÅRPLANEN TIL NKS.

Kamerater,

Tidligere er det sendt ut to plandokumenter for NKS's arbeid til våren. Det ene er en stor artikkel i desembernummeret av 4.mai. Det andre er et stensilert plan-direktiv. Ved en feil ble ikke disse dokumentene ført ajour med partiets planer. Planene tar også for lite hensyn til de aktuelle behova i NKS akkurat nå og gir for lite spillerom. Derfor har ledelsen i AKP(m-l) og NKS blitt enige om å korrigere planen på viktige punkter.

Direktiv Lags- og distriktsstyrer i NKS skal lage sine egne lokale planer i samråd med partiet. Disse planene skal ta utgangspunkt i den generelle innrettinga på planen som helhet, men finne sin egen lokale tilemping utfra en analyse av forholda på plassen.

HOVEDOPPGAVA NÅ: SKAP EN REVOLUSJONÆR STUDENTPOLITIKK.

Den opprinnelige planen gjorde kampen om disiplinærlova til hovedsaka blant interessekampsakene. Vi merer nå etter undersøkelser at det ikke er dekning for å framheve denne kampen framfor andre interessekampaker. Etter at planen blei lagd er det også kommet nye økonomiske angrep på studentene i form av renteøkning. Dette gjør det påkrevd at våre medlemmer raskt gjør undersøkelser blant massene av studenter for å finne ut hva de er mest opptatt av.

Her mener vi sjølsagt interessekamp, men også politiske spørsmål, som internasjonal solidaritet og kvinnekamp og spørsmål om fagkritikk.

Hovedoppgava for våren krever at vi kommer ut av kammerset og henter viten fra medstudentene, at vi analyserer det materialet vi får inn og utformer politiske linjer.

Dette krever et indre liv i NKS som svarer til dette, der møtene blir brukt til virkelige oøpolitiske linjediskusjoner og der beskjeder og oppgavefordeling i hovedsak løses på annen måte.

Gjennomføringa av planen må måles etter følgende kriterier:

om vi får grunnleggende bedre forståelse for hvilke problemer studentmassen er opptatt av, - om vi klarer å utvikle politiske linjer på de mest brennende av disse områdene, - om vi klarer å utløse masseaksjoner på noen av disse områdene, - om vi gjennom denne kampen klarer å markere NKS' linje utad på en slik måte at vi vinner økt oppslutning, - om vi klarer å gjøre den indre diskusjonen i NKS mer virkelighetsnær og interessant.

2. NEST VIKTIGSTE OPPGAVE: INTERESSEKAMPEN.

Vi har et stort ansvar overfor studentene for å skjerpe interessekampen. Situasjonen er nå sånn at flertallet av studentene ikke er opptatt av OM det er riktig å føre interessekamp for studenter. De er opptatt av AT den blir ført. Etter en analyse på hvert enkelt lærested slås fast hva som er de viktigste interessekampsakene. Det kan gjelde karakterer og eksamensordninger, renteøkninga, husleiene, demokrati/yt-ringsfrihet, kvinnekav eller annet. Denne prioriteringa gjelder også interesseorganisasjonene.

3. TREDJE VIKTIGSTE OPPGAVE: GÅ I SPISEN FOR DEN POLITISKE KAMPEN PÅ UNIVERSITETER OG LÆRESTEDER.

Vi må ikke bare oppsøke kamp og polemikk. Vi må spille en ledende rolle i den

politiske kampen og lære oss å ta initiativer som vekker studentmassenes interesse. I dette arbeidet må vi legge av oss sjablongene og lytte til massene og legge vekt på overbevisende argumenter og saklighet. Den politiske kampen foregår ikke bare i kantiner og seminarer, dersom vi bare lærer oss å gå til felts mot de borgerlige augurene og rette kritikk mot deres standpunkter på deres eget spesialfelt.

Denne oppgava betyr at lag og distrikter må prioritere studentersamfunn, anti imperialisme, kvinnearbeid, fagkritikk osv. ut fra forholdsa på stedet, og legge opp en taktikk for de oppgavene de setter sentralt.

4.FJERDE VIKTIGSTE OPPGAVE: VERVING.

Med en høyere profil på NKS' eksterne arbeid og ei bedre politisk linje bør vi bli i stand til å rekruttere flere folk. Derfor må det være folk som har som oppgave å drive verving permanent. Kampanja fra forrige periode går altså over til å bli en lavere prioritert, men fast oppgave. Den må ikke slippes fordi om kampanjefasen er slutt. I det eksterne arbeidet må det gjøres klart for folk at vi ønsker medlemmer og at det er viktig at de blir med.

5.FEMTE VIKTIGSTE OPPGAVE: 8.MARS OG 1.MAI.

Forutsetninga for at vi kan prioritere disse oppgavene så lavt er at vi løser hovedoppgava skikkelig og at vi gjennomfører ei arbeidsdeling som tillater dem som skal jobbe med 8.mars og 1.mai å konsentrere seg om det. 1.april vil 1.mai være hovedoppgava, der kampen om den politiske linjene i studentkampen, den anti-imperialistiske kampen osv. konsentreres om kampen for 1.mai. De siste 14 dagene setter vi inn en spurt med konsentrert innsats.

6.SOMMERLEIRMOBILISERING.

Løpesedler og plakater vil komme tidlig og må spres til folk vi har kontakt med, slik at de settes på en god ide om hvordan de skal bruke ferien sin.

7.INDRE KORRIGERING: KAMP MOT DE BYRÅKRATISKE METODENE.

Kampen mot byråkrati i organisasjonen må konsentreres om å utrydde noen spesi-

elle onder, slik at vi oppnår virkelige resultater. Etter min mening skal vi nå i første rekke få bukt med disse tre ondene. 1. At sentrale organer ikke svarer på kritikk og henvendelser (gjelder også DS) 2. Kjedelige lagsmøter. 3. Arbeidsdeling.

Vi må gripe ledelsen i det lokale miljøet og utvide kontaktflaten vår kraftig. Vi må få slutt på lagsmøter som er endeløse diskusjoner om oppgaver. I stedet må styrene spørre medlemmene til råds om hvilke politiske problemer de ønsker å få drøfta i laget, og legge en plan som i svært stor grad tar sikte på å imøtekomme dette.

8.OBLIGATORISKE MØTER.

1. Internasjonale spørsmål Diskuter tre- verdener - teorien.

2. Linja for den eksterne kampen. Etter undersøkelser i massene og nødvendige studier av prinsipper og fakta, legges det fram forslag til paroler og initiativer, der laget inviteres til å ta stilling til viktige politiske spørsmål.

9.SJØLSTUDIER.

Den delen av partiets prinsipp-program som ikke er studert som en del av høstplanen.

Ledelsen i AKP(m-l) og i NKS.

Tom side